

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě jednal ve veřejném zasedání konaném ve dnech 18.2. a 21.2.2014 o odvoláních *obžalovaných Tien H. N., nar. xxx, Tuan H. L., nar. xxx, Ha P. N., nar. xxx, Thiem P., nar. xxx, Ilony K., nar. xxx a Petry V., nar. xxx, o odvolání manžela obžalované Ha P. N. doc. Ing. Víta N., Ph.D. a o odvolání Okresního státního zastupitelství v Ostravě* proti rozsudku Okresního soudu v Ostravě ze dne 1.10.2013, č.j. 3 T 82/2012-6042 a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Pavla Dolinka a soudců Mgr. Magdy Mihulové a JUDr. Vladislava Dordy rozhodl dne 21.2.2014 t a k t o :

A. Z podnětu odvolání obžalovaných Tien H. N., nar. xxx, Tuan H. L., nar. xxx, Ha P. N., nar. xxx, Thiem P., nar. xxx, Ilony K., nar. xxx a Petry V., nar. xxx, jakož i z podnětu odvolání manžela obžalované Ha P. N. doc. Ing. Víta N., Ph.D. se podle § 258 odst. 1 písm. b, d) tr. ř. a ohledně obžalovaných Ha P. N. a Ilony K. také podle § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř. **z r u š u j e** napadený rozsudek v celém rozsahu a za podmínek § 259 odst. 3 tr.ř. se **n o v ě r o z h o d u j e** takto:

Obžalování

1. Tien H. N.,

nar. xxx v xxx, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, osoba samostatně výdělečně činná, v České republice trvale bytem xxx, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici Ostrava 1 od 26. 6. 2011,

2. Tuan H. L.,

nar. xxx v xxx, státní příslušník Vietnamské socialistické republiky, osoba samostatně výdělečně činná, v České republice trvale bytem xxx, t.č. ve vazbě ve Vazební věznici Ostrava 1 od 26. 6. 2011,

**3. Ha P. N.,
rozená T.,**

nar. xxx v xxx, státní příslušnice České republiky, tlumočnice, v České republice trvale bytem xxx,

4. Thiem P.,

nar. xxx v xxx, státní příslušník České republiky, bez zaměstnání, v České republice trvale bytem xxx,

**5. Ilona K.,
rozená K.,**

nar. xxx v xxx, osoba samostatně výdělečně činná, trvale bytem xxx,

6. Petra V.,

nar. xxx v xxx, zaměstnaná u firmy ACT Group Stav Service, Opava, trvale bytem xxx, fakticky bytem xxx,

jsou vinni,

že

I/ obžalování Tien H. N., Tuan H. L., Ha P. N.

v období nejméně od měsíce ledna roku 2010 do 26.6.2011 na území České republiky, Vietnamské socialistické republiky, a na území jiných států – Polské republiky a Spolkové republiky Německa, po předchozí dohodě, s vědomím vlastního postavení a postavení a úloh ostatních spoluobžalovaných, vyplývajících z rozdělení jejich úkolů, se záměrem dosáhnout neoprávněného majetkového prospěchu páčáním trestné činnosti související s organizováním nedovoleného překročení státní hranice České republiky osobami vietnamské národnosti pod záminkou studijního pobytu v České republice,

v součinnosti s blíže neustanovenou osobou vystupující pod jménem D., zdržujícím se ve Vietnamské socialistické republice,

zajišťovali v rámci činnosti této organizované skupiny komunikaci se zájemci o vycestování z Vietnamské socialistické republiky a s jejich rodinnými příslušníky, včetně obstarávání dokladů potřebných k vyřízení víz a žádostí o udělení pobytu za účelem studia osob v České republice, přebírání instrukcí, přípravy žadatelů o vycestování na pohovory na Velvyslanectví České republiky v Hanoji, organizování jejich vycestování z Vietnamské socialistické republiky do České republiky a příjem úplaty od těchto osob za služby jimi poskytnuté v částkách pohybujících se ve výši 10.000 USD až 13.000 USD,

a dále v období nejméně od měsíce ledna 2010 do měsíce května 2010 v součinnosti s Mgr. Markem S., advokátem se sídlem xxx, a v období od května 2010 do 26.6.2011 pak v součinnosti s Mgr. Radimem S., advokátem se sídlem xxx, poskytujícími právní služby jak v České republice, tak i ve Vietnamské socialistické republice, kdy Mgr. Marek S. a poté Mgr. Radim S. jako zmocněnci žadatelů o pobyt jednali před správními orgány a Mgr. Radim S. též pro žadatele o udělení pobytu zajistil formální ubytování pouze pro účely správního řízení na ubytovně v Brně, u provozovatele Yuriye H., a vystavení potvrzení o studiu na Vysokém učení technickém v Brně, Institut celoživotního vzdělávání Brno,

a uvedení advokáti jednali s obžalovanými Tien H. N. a Tuan H. L. přímo a nebo prostřednictvím obžalované Ha P. N., která v uvedeném období vykonávala funkci tlumočnice pro jazyk vietnamský a současně mimo rámec svých povinností z titulu funkce tlumočnice upravené zák. č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, zprostředkovávala kontakt mezi uvedenými advokáty a spoluobžalovanými, ověřovala platby došlé na účet za vyřízení povolení k pobytu, komunikovala se žadateli nebo jejich příbuznými a tyto informovala o stavu řízení o žádostech o udělení pobytu, společně s advokátem se pak účastnila i pohovorů na Velvyslanectví České republiky v Hanoji a současně s obžalovanými Tien H. N. a Tuan H. L. korigovala další postup v rámci již podaných žádostí, ve vztahu k zajištění potvrzení o studiu, placení záloh za studium, plateb advokátům a jmenovaným obžalovaným též sdělovala informace o postupu advokátů,

přičemž obžalovaní Tien H. N. a Tuan H. L. byli v kontaktu se žadateli nebo s jejich příbuznými a činili kroky ke zdárnému dosažení smlouveného záměru a zajišťovali služby pro žadatele přicestovavší do České republiky, jako například přepravu po území České republiky, ubytování, součinnost při vyřizování pobytu na pracovišti MV ČR,

a osoby, kterým bylo takto uděleno povolení k pobytu v České republice, se na uvedených adresách trvalého pobytu vůbec nezdržovaly a studium nenastoupily,

a takto konkrétně

1.

od přesně nezjištěného dne v měsíci září roku 2010 do 28.1.2011 se záměrem dosáhnout takto neoprávněného majetkového prospěchu,

s vědomím, že vietnamští státní příslušníci, kteří požádali o udělení studijního víza a o udělení pobytu v České republice za účelem studia, nebudou plnit podmínky pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů v České republice a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky a dokládané skutečnosti k místu pobytu a studiu těchto osob jsou pouze formalitou, jejímž jediným smyslem je dosáhnout pro tyto osoby příznivého rozhodnutí správního orgánu,

poté, co blíže neustanovená osoba vystupující pod jménem D. obstarala zájemce o vycestování z Vietnamské socialistické republiky do České republiky a následný pobyt v Evropě - **osoby D. Q. Hieu, nar. xxx a N. X. D., nar. xxx,**

dosáhli za vzájemné součinnosti pro tyto osoby udělení víza k pobytu nad 90 dnů v České republice a následně i povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky tak, že

blíže neustanovená osoba vystupující pod jménem pan D. společně s obžalovanými Tien H. N. a Tuan H. L. opatřili příslušné doklady potřebné pro vycestování,

a obžalovaná Ha P. N. a advokát Mgr. Radim S., který jednal jako zmocněnec žadatelů, jednali za tím účelem se správními orgány, v průběhu měsíce října roku 2010 se účastnili pohovoru se žadateli o udělení víza a povolení k pobytu v České republice na Velvyslanectví České republiky v Hanoji, přičemž přinejmenším osoba D. Q. Hieu, nar. xxx byla předem seznámena s otázkami pokládanými žadatelům v rámci pohovoru blíže neustanovenou osobou vystupující pod jménem D., a současně bylo za tím účelem formálně doloženo jednak potvrzení o studiu na Vysokém učení technickém v Brně, kurzu českého jazyka a jednak ubytování v České republice u ubytovatele Yuriye H. na ubytovně v Brně, obstarané advokátem Mgr. Radimem S.,

kdy následně dne 28.1.2011 osoby D. Q. Hieu, nar. xxx, N. X. D., nar. xxx letecky přicestovaly do Prahy na letiště Praha – Ruzyně, kde je na žádost obžalovaného Tuan H. L. vyzvedl muž vietnamského etnika a odvezl je svým vozidlem tovární značky Škoda Octavia, registrační značky xxx, na vlakové nádraží Praha – hlavní nádraží, odkud D. Q. Hieu, N. X. D. vlakem odcestovali do Ostravy, kde N. X. D. pobýval v bydlišti obžalovaného Tien H. N. na adrese xxx a D. Q. Hieu pobýval na neznámém místě až do 1.2.2011, kdy byli obžalovanými Tien H. N. a Tuan H. L. dopraveni vozidlem tovární značky Škoda Octavia, registrační značky xxx do Brna na Odbor azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR, kde se v doprovodu Mgr. Radima S. podrobili proceduře v souvislosti s přicestováním cizince do České

republiky, následně obžalovaní Tien H. N. a Tuan H. L. dopravili osoby D. Q. Hieu a N. X. D. vozidlem tovární značky Škoda Octavia, registrační značky xxx, zpět do Ostravy, kde všichni přesedli do vozidla tovární značky Škoda Superb, registrační značky xxx, obžalovaného Tuan H. L., který je odvezl na přesně nezjištěné místo v Polské republice a od té doby se D. Q. Hieu, N. X. D. tedy nezdržovali v místě deklarovaného pobytu na území České republiky a nenastoupili a neúčastnili se výuky na Vysokém učení technickém v Brně, přičemž obžalovaní si této skutečnosti byli plně vědomi,

2.

od přesně nezjištěného dne v měsíci září roku 2010 do 3.5.2011 se záměrem dosáhnout takto neoprávněného majetkového prospěchu,

s vědomím, že vietnamská státní příslušnice N. T. H. Yen, která požádala o udělení studijního víza a o udělení pobytu v České republice za účelem studia, nebude plnit podmínky pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů v České republice a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky a dokládané skutečnosti k místu pobytu a jejímu studiu jsou pouze formalitou, jejímž jediným smyslem je dosáhnout pro tuto osobu příznivého rozhodnutí správního orgánu,

poté, co blíže neustanovená osoba vystupující pod jménem D. obstarala **N. T. H. Yen, nar. xxx** jako zájemkyni o vycestování z Vietnamské socialistické republiky do České republiky,

dosáhli za vzájemné součinnosti pro tuto osobu udělení víza k pobytu nad 90 dnů v České republice a následně i povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky uvedené osoby tak, že

blíže neustanovená osoba vystupující pod jménem D. společně s obžalovanými Tien H. N. a Tuan H. L. opatřili příslušné doklady potřebné pro vycestování,

a obžalovaná Ha P. N. a advokát Mgr. Radim S., který jednal jako zmocněnec žadatelky, jednali za tím účelem se správními orgány, v průběhu měsíce října roku 2010 se účastnili pohovoru se žadatelkou o udělení víza a povolení k pobytu v České republice na Velvyslanectví České republiky v Hanoji, a současně bylo za tím účelem formálně doloženo jednak potvrzení o studiu na Vysokém učení technickém v Brně, kurzu českého jazyka a jednak ubytování v České republice u ubytovatele Yuriye H. na ubytovně v Brně, obstarané advokátem Mgr. Radimem S.,

kdy následně dne 2.5.2011 N. T. H. Yen, nar. xxx letecky přicestovala do Prahy na letiště Praha - Ruzyně, odkud po předchozí telefonické domluvě mezi obžalovanými Tien H. N. a Tuan H. L. ji obžalovaný Tuan H. L. svým vozidlem tovární značky Škoda Superb, registrační značky xxx, odvezl z Prahy do Brna na ulici Hněvkovského do budovy Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky k vyřízení nezbytných formalit k udělení pobytového štítku, což se jmenované nepodařilo vyřídit, a na zpáteční cestě do Ostravy zastavili na čerpací stanici OMV

v Brně, ul. Heršpická, kde po předchozím osobním kontaktu s mužem Le N. T., nar. xxx, a ženou Ha T. T., nar. xxx, si přeložila N. T. H. Yen cestovní tašku do vozidla tovární značky VW Passat, registrační značky xxx, kterým muž i žena přicestovali společně, následujícího dne 3.5.2011 obžalovaný Tuan H. L. vozidlem tovární značky Škoda Superb, registrační značky xxx, znovu N. T. H. Yen odvezl z Ostravy do Brna na ulici Hněvkovského do budovy Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, kde si převzala pobytový štítek, poté ji odvezl na autobusové nádraží v Brně na ulici Benešovu, odkud v 11:30 hodin N. T. H. Yen odcestovala autobusem společnosti Student Agency č. 59, registrační značky xxx, do Prahy na autobusové nádraží Praha – Florenc, kde nastoupila do vozidla tovární značky VW Passat, registrační značky xxx, řízeného mužem vietnamského etnika Le N. T., který ji odvezl do Chomutova na ulici xxx, kde vešli do domu č.p. xxx, do bydliště ženy Ha T. T., nar. xxx, kde se N. T. H. Yen zdržovala nejméně do 26.6. 2011, tedy do uvedeného data ani následně se nezdržovala v místě deklarovaného pobytu na území České republiky a ani nenastoupila a neúčastnila se výuky na Vysokém učení technickém v Brně, přičemž obžalovaní si této skutečnosti byli plně vědomi,

3.

od přesně nezjištěného dne v měsíci září roku 2010 do 31.5.2011 se záměrem dosáhnout taktó neoprávněného majetkového prospěchu,

s vědomím, že vietnamský státní příslušník P. Van H., který požádal o udělení studijního víza a o udělení pobytu v České republice za účelem studia, nebude plnit podmínky pro udělení víza k pobytu nad 90 dnů v České republice a povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky a dokládané skutečnosti k místu pobytu a jeho studiu jsou pouze formalitou, jejíž jediným smyslem je dosáhnout pro tuto osobu příznivého rozhodnutí správního orgánu,

poté co blíže neustanovená osoba vystupující pod jménem D. obstarala **P. Van H., nar. xxx** jako zájemce o vycestování z Vietnamské socialistické republiky do České republiky,

dosáhli za vzájemné součinnosti pro tuto osobu udělení víza k pobytu nad 90 dnů v České republice a následně i povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia na území České republiky uvedené osoby tak, že

blíže neustanovená osoba vystupující pod jménem D. společně s obžalovanými Tien H. N. a Tuan H. L. opatřili příslušné doklady potřebné pro vycestování,

a obžalovaná Ha P. N. a advokát Mgr. Radim S., který jednal jako zmocněnec žadatele, jednali za tím účelem se správními orgány, a v průběhu měsíce října roku 2010 se účastnili pohovoru se žadatelem o udělení víza a povolení k pobytu v České republice na Velvyslanectví České republiky v Hanoji, a současně bylo za tím účelem formálně doloženo jednak potvrzení o studiu na Vysokém učení technickém v Brně, kurzu českého jazyka a jednak ubytování v České republice u ubytovatele Yuriye H. na ubytovně v Brně, obstarané advokátem Mgr. Radimem S.,

kdy následně dne 29.5.2011 P. Van H., nar. xxx letecky přicestoval do Prahy na letiště Praha – Ruzyně, odkud po předchozí telefonické domluvě mezi obžalovaným Tuan H. L. a neustanoveným mužem vietnamského etnika ho tento neustanovený muž vietnamského etnika odvezl na nezjištěné místo v Praze, odkud dne 30.5.2011 P. Van H. odcestoval vlakem do Ostravy – na vlakové nádraží Ostrava – hlavní nádraží, kde na něho čekal obžalovaný Tuan H. L., který ho vozidlem tovární značky Škoda Superb, registrační značky xxx odvezl do prodejny v Ostravě – Přívoze na ulici Chopinova, a dne 31.5.2011 z bydlíště obžalovaného Tuan H. L. v xxx odjeli společně vozidlem tovární značky Škoda Superb, registrační značky xxx do Opavy a zastavili na ulici xxx kde z domu č.p. 1226/12 vyšli obžalovaný Tien H. N. a doposud neustanovený muž vietnamského etnika, a všichni čtyři společně odjeli do Brna na ulici Hněvkovského, kde v budově Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky si sám P. Van H. převzal pobytový štítek, poté všichni čtyři muži společně odjeli zpět, nejprve do Opavy, kde z vozidla vystoupil obžalovaný Tien H. N., poté do Ostravy na tržnici, kde vystoupil doposud neustanovený muž vietnamského etnika a následně do bydlíště obžalovaného Tuan H. L. v xxx a následujícího dne 1.6.2011 obžalovaný Tuan H. L. odvezl osobu P. Van H. na vlakové nádraží Ostrava – hlavní nádraží v Ostravě, odkud odjel do Prahy na vlakové nádraží Praha - hlavní nádraží, kde mu doposud neustanovený muž vietnamského etnika zakoupil jízdenku do města Erfurt ve Spolkové republice Německo, kam v 18:48 hodin dne 1.6.2011 odjel vlakem, kde se zdržoval nejméně do 26.6.2011 a tedy do uvedeného data ani následně se nezdržoval v místě deklarovaného pobytu na území České republiky a ani nenastoupil a neúčastnil se výuky na Vysokém učení technickém v Brně, přičemž obžalovaní si této skutečnosti byli plně vědomi,

II/ obžalovaní Tien H. N., Ilona K. a Petra V.

od měsíce března 2010 do 26. 6. 2011 obžalovaní Tien H. N. a Ilona K. a od měsíce září 2010 do měsíce dubna 2011 obžalovaná Petra V. v Ostravě, v Opavě a v okolí, po předchozí společné dohodě a se záměrem dosáhnout takto neoprávněného majetkového prospěchu,

pro osoby pocházející z Vietnamské socialistické republiky, které měly již povolený pobyt v České republice nebo měly již povolený pobyt v České republice a zdržovaly se nepřetržitě dlouhodobě v Polské republice, případně které neměly povolený pobyt v České republice a zdržovaly se nepřetržitě dlouhodobě v Polské republice,

s vědomím, že dokládané skutečnosti k místu pobytu těchto osob v České republice jsou pouze formalitou, jejímž jediným smyslem je dosáhnout pro tyto osoby příznivého rozhodnutí správního orgánu,

obžalovaní Tien H. N. a Ilona K. za úplatu v různé výši až do 12.000,-USD, zajistili změnu místa pobytu, prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, vydání potvrzení k přechodnému pobytu občana EU v České republice, vydání povolení k přechodnému pobytu pro občany EU a jejich rodinné příslušníky, případně změnu účelu pobytu tak, že obžalovaný Tien H. N. sám nebo v součinnosti s obžalovanou Ilonou K. podal za žadatele předmětné žádosti na příslušných

úřadech a na Inspektorátu cizinecké Policie ČR, kde tyto podané žádosti vyřizovaly samostatně stíhané, nyní již bývalé, pracovnice Inspektorátu cizinecké policie Lenka D. a Martina J., které obžalované Iloně K. průběžně poskytovaly informace o stavu řízení o udělení pobytu,

příčemž předmětné žádosti doložili nepravdivými údaji o ubytování v podobě potvrzení o ubytování na konkrétní adrese v České republice, a to u obžalované Petry V. na adrese xxx, která adresu svého bytu pro účely obnovení, eventuálně prodloužení pobytu na území České republiky poskytovala přesto, že věděla a byla srozuměna s tím, že žadatelé o pobyt z Vietnamské socialistické republiky u ní bydlet fakticky nebudou, u obžalovaného Tien H. N. na adrese xxx, který si byl vědom téže skutečnosti, a u dalších osob - N. Tinh, nar. xxx, na adrese xxx, N. T. Kim D., nar. xxx, na adrese xxx, B. N. Chinh, nar. xxx, na adrese xxx,

a takto u osob :

- D. T. H. Oanh, nar. xxx, jejíž dlouhodobý pobyt za účelem podnikání byl na území ČR povolen ode dne 23.10.2008, zařídili na základě dokladu o zajištění ubytování z 1.8.2010, vystaveného obžalovaným Tien H. N., deklaráčního zajištění ubytování na adrese xxx u obžalovaného Tien H. N. od 1.8.2010 do 31.10.2012 nejprve dne 15.3.2010 změnu místa pobytu, na základě podaného oznámení změny a dne 12.8.2010 pak i prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu do 22.10.2012 a to na základě žádosti z 4.8.2010,
- L. V. Thin, nar. xxx, zařídili dne 13.9.2010 změnu místa pobytu na adrese xxx u obžalované Petry V. a dne 23.9.2010 prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 5.10.2010 do 4.10.2012 a to na základě dokladu o zajištění ubytování z 13.9.2010 vystaveného Petrou V., deklaráčního zajištění ubytování na dobu od 13.9.2010 do 13.9.2011, připojeného k oznámení změny z 13.9.2010,
- N. The H., nar. xxx, jehož dlouhodobý pobyt v České republice za účelem podnikání byl povolen od 2.9.2010 do 1.9.2012, zařídili na základě nájemní smlouvy z 14.9.2010 uzavřené s N. Tinh, nar. xxx změnu místa pobytu na adrese xxx,
- D. T. Sen, nar. xxx, které bylo dne 7.10.2010 uděleno povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU v České republice za účelem sloučení rodiny zařídili změnu místa pobytu na adrese xxx, a to na základě dokladu o zajištění ubytování z 1.10.2010 vystaveného N. T. Kim D., nar. 19. 10. 1969, deklaráčního zajištění ubytování na dobu od 1.10.2010 do 1.10.2015, předaného v rámci oznámení změn dne 13.10.2010,
- L. Anna P., nar. xxx, které bylo vydáno potvrzení o přechodném pobytu pro občany EU a jejich rodinné příslušníky v České republice od 27.9.2010, zařídili dne 18.10.2010 změnu místa pobytu na adrese xxx na základě dokladu o zajištění ubytování z 1.10.2010 vystaveného N. Thi K. D., nar. xxx deklaráčního

zajištění ubytování na dobu od 1.10. 2010 do 1.10.2015, předaného v rámci oznámení změn dne 13.10.2010,

- T. T. Hoa, nar. xxx, které byl povolen pobyt rodinného příslušníka občana EU v České republice za účelem sloučení rodiny od 13.10.2010, zařídili změnu místa pobytu na adrese xxx na základě dokladu o zajištění ubytování z 1.10.2010 vystaveného N. Thi K. D., nar. xxx deklarujícího zajištění ubytování na dobu od 1.10.2010 do 1.10.2015, předaného dne 13.10.2010,
- N. D. Vuong, nar. xxx, kterému byl povolen v České republice trvalý pobyt od 2.9.2010 do 1.9.2012, zařídili dne 8.9.2010 změnu místa pobytu na adrese xxx u obžalované Petry V. na základě dokladu o zajištění ubytování z 8.9.2010 vystaveného Petrou V. deklarujícího zajištění ubytování od 8.9.2010 do 8.9.2011,
- N. T. Hoa, nar. xxx, zařídili dne 4.11.2010 povolení k přechodnému pobytu pro občany EU a jejich rodinné příslušníky na adrese xxx a to na základě dokladu o zajištění ubytování z 1.9.2010 vystaveného N. Thi K. D., nar. xxx, deklarujícího zajištění ubytování na dobu od 6.10.2010 do 19.9.2015, připojeného k žádosti z 6.10.2010,
- L. Tomasz, nar. xxx, zařídili dne 9.11.2010 povolení k přechodnému pobytu občana EU v České republice na adrese xxx a to na základě dokladu o zajištění ubytování z 12.9.2010 vystaveného B. N. Chinh, nar. xxx, připojeného k žádosti ze dne 6.10.2010,
- S. P. Anh, nar. xxx zařídili dne 30.11.2010 potvrzení k přechodnému pobytu pro občany Evropské unie a jejich rodinné příslušníky na adrese xxx a to na základě dokladu o zajištění ubytování z 12.9.2010 vystaveného B. N. Chinh, nar. xxx, připojeného k žádosti z 27.10.2010,
- D. T. Ha, nar. xxx zařídili dne 9.11.2010 povolení k přechodnému pobytu pro občany EU a jejich rodinné příslušníky na adrese xxx a to na základě dokladu o zajištění ubytování z 1.10.2010 vystaveného N. Thi K. D., nar. xxx, deklarujícího poskytnutí ubytování od 1.10.2010 do 1.10. 2015, připojeného k žádosti z 6.10.2010,
- N. T. Chau, nar. xxx zařídili dne 15.11.2010 povolení k přechodnému pobytu pro občany EU a jejich rodinné příslušníky na adrese xxx a to na základě dokladu o zajištění ubytování z 10.9.2010 vystaveného N. Thi K. D., nar. xxx, deklarujícího poskytnutí ubytování od 10.9.2010 do 10.9.2015, připojeného k žádosti ze dne 13.10.2010,
- N. T. T. Hang, nar. xxx zařídili dne 12.11.2010 povolení k přechodnému pobytu pro občany EU a jejich rodinné příslušníky na adrese xxx a to na základě dokladu o zajištění ubytování z 15.9.2010 vystaveného N. Thi K. D., nar. xxx, deklarujícího poskytnutí ubytování od 15.9.2010, do 15.9.2015, připojeného k žádosti ze dne 17.10.2010,

- N. T. H. Anh, nar. xxx zařídili dne 7.12.2010 povolení k přechodnému pobytu pro občany EU a jejich rodinné příslušníky na adrese xxx a to na základě dokladu o zajištění ubytování z 17.9.2010 vystaveného Chinh B. N., nar. xxx, připojeného k žádosti ze dne 4.11.2010,
- B. D. Toan, nar. xxx, kterému byla dne 16.6.2010 prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu od 19.6.2010 do 18.6.2012, zařídili na základě dokladu o zajištění ubytování z 8.9.2010 vystaveného Petrou V. dne 8.9.2010 změnu místa pobytu na adrese xxx u obžalované Petry V., deklaráujícího zajištění ubytování od 8.9.2010 do 8.9.2011,
- D. N. Quynh, nar. xxx, kterému byla dne 8.1.2010 prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu od 28.1.2010 do 27.1.2012, zařídili na základě dokladu o zajištění ubytování ze 4.4.2011 vystaveného Petrou V. dne 4.4.2011 změnu místa pobytu na adrese xxx u obžalované Petry V., deklaráujícího zajištění ubytování od 4.4.2011 do 27.1.2012,
- D. D. Quy, nar. xxx, kterému byla dne 22.2.2010 prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu od 23.2.2010 do 22.2.2012, zařídili dne 8.9.2010 na základě dokladu o zajištění ubytování z 8.9.2010 vystaveného Petrou V. změnu místa pobytu na adrese xxx u obžalované Petry V., deklaráujícího zajištění ubytování od 8.9.2010 do 8.9.2011,
- D. D. Minh, nar. xxx, kterému byla dne 25.3.2010 prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu od 29.3.2010 do 28.3.2012, zařídili dne 8.9.2010 na základě dokladu o zajištění ubytování z 8.9.2010 vystaveného Petrou V. změnu místa pobytu na adrese xxx u obžalované Petry V., deklaráujícího zajištění ubytování od 8.9.2010 do 8.9.2011,
- D. T. Thang, nar. xxx, kterému byla dne 17.3.2010 prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu od 19.3.2010 do 18.3.2012, zařídili dne 8.9.2010 na základě dokladu o zajištění ubytování z 8.9.2010 vystaveného Petrou V. změnu místa pobytu na adrese xxx u obžalované Petry V., deklaráujícího zajištění ubytování od 8.9.2010 do 8.9.2011,
- M. T. Hanh, nar. xxx které byl dne 9.7.2008 vydáno povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR od 28.7.2010 do 27.7.2012, zařídili dne 4.4.2011 na základě dokladu o zajištění ubytování ze dne 4.4.2011 vystaveného Petrou V., změnu místa pobytu na adrese xxx u obžalované Petry V., deklaráujícího zajištění ubytování od 4.4.2011 do 27.7.2012,
- N. D. Chuong, nar. xxx, zařídili na základě dokladu o zajištění ubytování ze dne 16.11.2010, vystaveného Petrou V., deklaráujícího zajištění ubytování od 16.11.2010 do 31.1.2013 nejprve dne 15.11.2010 změnu místa pobytu bytu na adrese xxx u obžalované Petry V. a dne 8.12.2010 též povolení dlouhodobého pobytu se změnou účelu pobytu ze zaměstnání na podnikání na dobu od 6.12.2010 do 5.12.2012 na základě žádosti ze dne 24.11.2010,

- N. D. Bien, nar. xxx, zařídili na základě dokladu o zajištění ubytování ze dne 11.10.2010, vystaveného Petrou V., deklaráčního zajištění ubytování od 11.10.2010 do 11.10.2011 nejprve dne 11.10.2010 změnu místa pobytu na adrese xxx u obžalované Petry V. a dne 27.10.2010 též prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu od 11.11.2010 do 10.11.2012, na základě žádosti ze 4.10.2010,
- N. T. T. Hong, nar. xxx, které byla dne 16.6.2010 prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny od 19.6.2010 do 18.6.2012, zařídili dne 8.9.2010 na základě dokladu o zajištění ubytování vystaveného Petrou V. z 8.9.2010 změnu místa pobytu na adrese xxx u obžalované Petry V., deklaráčního zajištění ubytování od 8.9.2010 do 8.9.2011,
- T. T. M. Huong, nar. xxx, které byla dne 22.2.2010 prodloužena doba platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 26.2.2010 do 25.2.2012, zařídili dne 8.9.2010 na základě dokladu o zajištění ubytování vystaveného Petrou V. z 8.9.2010 změnu místa pobytu na adrese xxx u obžalované Petry V. deklaráčního zajištění ubytování od 8.9.2010 do 8.9.2011,
- T. N. Truong, nar. xxx, zařídili nejprve dne 6.10.2010 změnu místa pobytu a dne 18.10.2010 též prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 4.11.2010 do 3.11.2012 a to vše na základě dokladu o zajištění ubytování vystaveného Petrou V. z 6.10.2010, deklaráčního zajištění ubytování od 6.10.2010 do 3.11.2012 na adrese xxx u obžalované Petry V., předaného s oznámením změny ze dne 6.10.2010 a připojeného k žádosti ze dne 4.10.2010, přijaté dne 6.10.2010,
- T. T. Thuan, nar. xxx, zařídili dne 26.10.2010 prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 1.12.2010 do 30.11.2012 na základě dokladu o zajištění ubytování vystaveného dne 4.10.2010 Petrou V., deklaráčního zajištění ubytování od 4.10.2010 do 30.11.2012 na adrese xxx u obžalované Petry V., připojeného k žádosti ze dne 4.10.2010,
- T. Q. Trong, nar. xxx zařídili na základě dokladu o zajištění ubytování vystaveného dne 11.10.2010 Petrou V., deklaráčního zajištění ubytování od 11.10.2010 do 30.11.2012 na adrese xxx u obžalované Petry V. nejprve dne 11.10.2010 změnu místa pobytu a dne 16.11.2010 pak i prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání od 12.11.2010 do 11.11.2012, předaného s oznámením změny a připojeného k žádosti z 27.10.2010,
- V. T. Ly, nar. xxx, zařídili na základě dokladu o zajištění ubytování vystaveného dne 11.10.2010 Petrou V., deklaráčního zajištění ubytování od 11.10.2010 do 11.10.2011 na adrese xxx u obžalované Petry V. nejprve dne 11.10.2010 změnu místa pobytu a dne 26.10.2010 pak i prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny od 11.11.2010 do 10.11.2012, předaného s oznámením změny a připojeného k žádosti z 11.10.2010

přičemž však tyto osoby uvedené adresy jako své bydliště neužívaly,

III/ obžalovaná Ilona K.

v přesně nezjištěné době **do dne 9.12.2010** za to, že jí samostatně stíhaná Lenka D., nar. xxx, příslušnice Policie ČR, služebně činná na Inspektorátu cizinecké policie, poskytovala v rozporu s ustanoveními § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a § 15 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, interní informace ze správních řízení o udělení povolení k pobytu cizincům - státním příslušníkům Vietnamské socialistické republiky, které obžalovaná využívala při vyřizování žádostí těchto cizinců u správního orgánu - Inspektorátu cizinecké Policie ČR,

Lence D. předala na nezjištěném místě finanční částku ve výši 2.000,-Kč,

IV/ obžalovaný Thiem P.

v období od 2.7.2007 do 18.6.2009 se záměrem dosáhnout takto neoprávněného majetkového prospěchu, pro osoby pocházející z Vietnamské socialistické republiky, které měly již povolený pobyt v České republice, anebo za účelem jeho povolení,

s vědomím, že dokládané skutečnosti k místu pobytu těchto osob v České republice jsou pouze formalitou, jejímž jediným smyslem je dosáhnout pro tyto osoby příznivého rozhodnutí správního orgánu,

a s vědomím, že tak ovlivní způsob rozhodnutí správního orgánu rozhodujícího o povolení nebo o prodloužení povolení k pobytu na území České republiky,

poskytoval potvrzení o ubytování na adrese xxx, ač věděl, že tyto osoby tam pobývat dlouhodobě nebudou, **a to nejméně osobám:**

- D. T. A. Thu, nar. xxx, ženě s pobytem na uvedené adrese od 9.7.2007, která potvrzení ze dne 2.7.2007 užila ke změně místa pobytu a k prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v České republice za účelem podnikání od 7.9.2007 do 6.9.2009 a potvrzení ze dne 17.6.2009 užila k prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v České republice za účelem podnikání od 7.9.2009 do 6.9.2011, s ukončením povolení k pobytu pro zánik účelu pobytu dne 7.9.2011,
- P. T. Thuy, nar. xxx, ženě s pobytem na uvedené adrese od 9.7.2007, která potvrzení ze dne 2.7.2007 užila ke změně místa pobytu a k prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v České republice za účelem podnikání od 28.8.2007 do 27.8.2009 a potvrzení ze dne 1.6.2009 k prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v České republice za účelem podnikání od 28.8.2009 do 27.8.2011, s ukončením povolení k pobytu pro zánik účelu pobytu dne 28.8.2011,

- V. T. Nga, nar. xxx, ženě s pobytem na uvedené adrese od 9.7.2007 do 30.6.2011, za úplatu obžalovanému Thiem P. ve výši 50,-USD měsíčně, která potvrzení ze dne 2.7.2007 užíla ke změně místa pobytu a k prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v České republice za účelem podnikání od 7.9.2007 do 6.9.2009 a potvrzení ze dne 17.6.2009 k prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v České republice za účelem podnikání od 7.9.2009 do 6.9.2011, se zrušením povolení na žádost k 6.9.2011,
- V. Anna, nar. xxx, dítěti ženského pohlaví, matky V. T. Nga, nar. xxx s pobytem na uvedené adrese od 26.6.2008 do 12.7.2011, kdy nabyla občanství ČR, kdy potvrzení obžalovaného ze dne 23.7.2008 bylo užíto k povolení k dlouhodobému pobytu v České republice a potvrzení obžalovaného ze dne 18.6.2009 k prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu v České republice,

přičemž však uvedené osoby uvedenou adresu jako své bydliště fakticky neužívaly,

t e d y

obžalovaný Tien H. N.

ad I/ 1 - 3)

pro jiného organizoval nedovolené překročení státní hranice a po nedovoleném překročení státní hranice jinému pomáhal přepravit se přes území České republiky a spáchal uvedený čin jako člen organizované skupiny a za úplatu,

ad II/

v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch pomáhal jinému k neoprávněnému pobytu na území České republiky,

obžalovaný Tuan H. L.

ad I/ 1 - 3)

pro jiného organizoval nedovolené překročení státní hranice a po nedovoleném překročení státní hranice jinému pomáhal přepravit se přes území České republiky a spáchal uvedený čin jako člen organizované skupiny a za úplatu,

obžalovaná Ha P. N.

ad I/ 1 - 3)

pro jiného organizovala nedovolené překročení státní hranice a spáchala uvedený čin jako člen organizované skupiny a za úplatu,

obžalovaná Ilona K.

ad II/

v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch pomáhala jinému k neoprávněnému pobytu na území České republiky,

ad III/

jinému v souvislosti s obstaráváním věcí obecného zájmu poskytla úplatek a takový čin spáchala vůči úřední osobě,

obžalovaná Petra V.

ad II/

v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch pomáhala jinému k neoprávněnému pobytu na území České republiky,

obžalovaný Thiem P.

ad IV/

v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch pomáhal jinému k neoprávněnému pobytu na území republiky,

č í m ž s p á c h a l i

obžalovaný Tien H. N.

ad I/ 1 - 3)

zločin organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odstavec 1, odstavec 3 písmeno a) trestního zákoníku,

ad II/

přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odstavec 1 trestního zákoníku,

obžalování Tuan H. L. a Ha P. N.

ad I/ 1 - 3)

zločin organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odstavec 1, odstavec 3 písmeno a) trestního zákoníku,

obžalovaná Ilona K.

ad II/

přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odstavec 1 trestního zákoníku,

ad III/

zločin podplácení podle § 332 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku,

obžalovaná Petra V.

ad II/

přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odstavec 1 trestního zákoníku,

obžalovaný Thiem P.

ad IV/

trestný čin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 171d odstavec 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb. ve znění účinném do 31.12.2009,

a z a t o s e n o v ě o d s u z u j í :

obžalovaný Tien H. N.

Podle § 340 odst. 3 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **3 (tří) let nepodmíněně.**

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s dozorem.**

obžalovaný Tuan H. L.

Podle § 340 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **2 (dvou) let a 6 (šesti) měsíců nepodmíněně.**

Podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje do **věznice s dozorem.**

obžalovaná Ha P. N.

Podle § 340 odst. 3 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **2 (dvou) let a 6 (šesti) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu **v trvání 5 (pěti) let**.

obžalovaný Thiem P.

Podle § 171d odstavec 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb. ve znění účinném do 31.12.2009 k trestu odnětí svobody v trvání **4 (čtyř) měsíců**.

Podle § 58 odst. 1, § 59 odst. 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb. ve znění účinném do 31.12.2009 se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **1 (jednoho) roku**.

obžalovaná Ilona K.

Podle § 332 odst. 2 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **2 (dvou) let a 2 (dvou) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu **v trvání 3 (tří) let**.

obžalovaná Petra V.

Podle § 341 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **4 (čtyř) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu **podmíněně odkládá** na zkušební dobu v trvání **1 (jednoho) roku**.

B. Odvolání Okresního státního zastupitelství v Ostravě se podle § 256 tr.ř. zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem Okresního soudu v Ostravě byli uznáni vinnými obžalovaný **Tien H. N.** v bodech **1,2,3,4/** *jednak* zločinem účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odstavec 1 trestního zákoníku, *jednak* přečinem organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340

odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, v bodě **5/** přečinem napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odstavec 1 trestního zákoníku, obžalovaní **Tuan H. L. a Ha P. N.** v bodech **1,2,3,4/** *jednak* zločinem účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odstavec 1 trestního zákoníku, *jednak* přečinem organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, obžalovaný **Thiem P.** v bodě **6/** přečinem napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odstavec 1 trestního zákoníku, obžalovaná **Ilona K.** v bodě **5/** *jednak* přečinem napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odstavec 1 trestního zákoníku, *jednak* zločinem podplácení podle § 332 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku, a obžalovaná **Petra V.** v bodě **5/** přečinem napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odstavec 1 trestního zákoníku. Za to byli odsouzeni obžalovaný **Tien H. N.** podle § 361 odst. 1, § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let nepodmíněně, obžalovaní **Tuan H. L. a Ha P. N.** každý podle § 361 odst. 1, § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 2 let a 6 měsíců. Pro výkon trestu byli všichni tři obžalovaní podle § 56 odst. 2 písm. b) trestního zákoníku zařazeni do věznice s dozorem. Obžalovaný Ha P. N. byl dále podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu tlumočnické činnosti jako tlumočnice zapsané do seznamu tlumočnicků u místně příslušného krajského soudu v trvání 3 let. Obžalovaní **Thiem P. a Petra V.** byli podle § 341 odstavec 1 trestního zákoníku odsouzeni každý k trestu odnětí svobody v trvání 4 měsíců s podmíněným odkladem výkonu tohoto trestu na zkušební dobu v trvání 12 měsíců. Obžalovaná **Ilona K.** byla odsouzena podle § 332 odst. 2, § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 3 let, výkon tohoto trestu jí byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Ostravě, všichni obžalovaní, jakož i manžel obžalované Ha P. N., doc. Ing. Vít N., Ph.D.

Státní zástupkyně podala odvolání pouze **ve vztahu k obžalovaným Tien H. N., Tuan H. L. a Ha P. N., a to v jejich neprospěch do výroku o trestu.** Má za to, že obžalovaným byly uloženy nepřiměřeně mírné tresty, a že okresním soudem nebyla dostatečně vyhodnocena zákonná kritéria pro stanovení druhu a výměry trestů, neboť okresní soud dostatečně nevyhodnotil povahu a závažnost trestných činů, jichž se obžalovaní nedopouštěli toliko jednorázově, ale po delší časové období, po předchozím uvážení a ze ziskuchtivých pohnutek. Z těchto důvodů navrhl, aby jim byly podle § 361 odst. 1 tr. zákoníku, § 43 odst. 1 tr. zákoníku, věta první za středníkem, tedy v rámci trestní sazby zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 tr. zákoníku, jejíž horní hranice bude zvýšena o jednu třetinu, uloženy přiměřené úhrnné nepodmíněné tresty odnětí svobody, pro jejichž výkon budou obžalovaní zařazeni do věznice se zvýšenou ostrahou, a obžalovaná Ha P. N. bude v nezměněném rozsahu uložen trest zákazu výkonu tlumočnické činnosti. Podané odvolání bylo u veřejného zasedání modifikováno návrhem na navýšení horní hranice trestní sazby podle § 108 tr. zákoníku. Odvolání všech obžalovaných shledává nedůvodnými.

Všichni obžalovaní svá odvolání zaměřili do výroku o vině i trestu.

Obžalovaný Tien H. N. k jednání popsanému pod body 1-4/ napadeného rozsudku prostřednictvím svého obhájce předně namítl, že nebyly splněny zákonné podmínky pro vymezení organizované zločinecké skupiny ve smyslu § 129 tr. zákoníku, jejíž existence podle názoru obžalovaného nemohla být dovozována z aktivit popsaných v napadeném rozsudku. Z toho, že bylo prokázáno zajišťování pobytu na území České republiky pro 4 osoby uvedené v rozsudku, tj. Ding Q. H., N. X. D., N. Thi H. Y., P. Van H., nelze vzít za prokázanou existenci společenství nejméně 3 trestně odpovědných osob s vnitřní organizační strukturou, rozdělením funkcí a dělbou činností, tedy vztahy nadřízenosti a podřízenosti, ani zaměření na soustavné páčání úmyslné trestné činnosti. Podle jeho názoru je z obsahu záznamů telekomunikačního provozu naopak zřejmé, že mezi jednotlivými osobami se nejednalo o rozdělení funkcí a činností v rámci hierarchicky organizované a svou činností úzce propojené skupiny, nýbrž že se každý z obžalovaných staral samostatně o své klienty. Mezi obžalovanými nebyly zjištěny vztahy podřízenosti a nadřízenosti, dialogy vedené mezi nimi jsou spíše radou, návodem a koordinací jednání, což může být nanejvýš znakem organizované skupiny. Nelze dovodit soustavnost páčání úmyslné trestné činnosti, když jednání obžalovaných se týkalo pouze čtyř osob vietnamského původu, které přicestovaly 28.1., 2.5. a 29.5.2011. Obžalovaní si navíc nebyli vědomi porušování právních norem, neboť zákonnost svého postupu konzultovali s advokáty, a jednotlivé dotčené osoby obžalovaným nesdělily svůj úmysl nedodržet deklarovaný účel pobytu. Nesouhlasí ani s tím, že by docházelo k organizování *nedovoleného* překročení státní hranice, neboť všechny čtyři osoby měly řádná vstupní víza a hranice překročily v místě k tomu určeném – na letišti, a poté se mohly volně pohybovat i mimo území České republiky, takže ani vycestováním do Polské republiky nebo do Spolkové republiky Německo se nedopustily protiprávního jednání. **K jednání popsanému pod bodem 5/ napadeného rozsudku** tento obžalovaný namítl, že nebyla prokázána vzájemná součinnost mezi ním a Ilonou K., každý z nich zastupoval své klienty na plnou moc samostatně, pouze v některých případech obžalovaná K. zanesla od obžalovaného vyplněné formuláře žádostí na inspektorát cizinecké policie nebo se informovala na průběh vyřizování, což souviselo se vzájemně dobrými vztahy mezi těmito obžalovanými, nikoliv s tím, že by se obžalovaný chtěl na činnosti obžalované K. podílet nebo na ní profitovat. Obžalovaný nepředkládal žádné padělky nebo nepravé listiny a záleželo jen na orgánech cizinecké policie, zda žádostem vyhová. Nebylo jeho povinností zkoumat pohnutky žadatelek a bylo jen na žadatelkách, zda zajištěné ubytování využijí, měly možnost volného pobytu a nebyly povinny zdržovat se v bydlíšti uvedeném v potvrzení. Podle jeho názoru dále nebylo u všech žadatelek prokázáno, že došlo k poskytnutí úplaty, ačkoliv úmysl pachatele získat neoprávněný majetkový prospěch je znakem skutkové podstaty a je třeba ho prokázat, většina žadatelek přitom vyslechnuta nebyla nebo uvedly, že za vyřízení nic neplatily. Z těchto důvodů navrhl, aby byl podle § 226 písm. b) tr.ř. zproštěn obžaloby.

Obžalovaný Tuan H. L. v podaném odvolání prostřednictvím svého obhájce předně uvedl, že nepovažuje za správný závěr soudu, že byl spáchán přečin organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. zákoníku, neboť státní hranice, definovaná § 2 zákona

č. 312/2001 Sb., podle § 3 odst. 3 zákona č. 216/2002 Sb. je nedovoleně překročena, jestliže dojde k překročení mimo hraniční přechod, na hraničním přechodu v jiné než stanovené provozní době nebo v rozporu s účelem hraničního přechodu, a k žádnému takovému nedovolenému překročení státní hranice nedošlo. Všechny čtyři osoby uvedené v rozsudku přicestovaly do ČR po řádném správním řízení za účelem studia, ke studiu byly přihlášeny, uhradily poplatek 19.000 Kč a obžalovaný byl přesvědčen, že studovat hodlají. Tyto osoby překročily státní hranice zcela legálně na základě správního rozhodnutí, po příjezdu do ČR se dostavily na příslušný útvar Ministerstva vnitra – odbor azylové a migrační politiky v Brně, kde jim byly vydány pobytové štítky a jejich pobyt na území ČR byl příslušným státním orgánem odsouhlasen a povolen. Proto nelze dovozovat, že by se jednalo o nedovolené překročení státní hranice a že by šlo o jednání protiprávní. Všechny osoby přicestovaly do ČR v r. 2011, výuka jazyka započínala až v říjnu 2011, takže nemohly nastoupit na studium bezprostředně po přiletu. Skutečnost, kdy obdržely vízum a kdy mohly přicestovat do ČR, nebyla odvislá od vůle obžalovaného a nelze mu ji klást k tíži, že tyto osoby po svém přiletu nemohly nastoupit na studium, nesoulad mezi termínem zahájení výuky a dnem přicestování do ČR byl znám také pracovníkům Odborové azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra v Brně, a přesto všem čtyřem osobám udělili pobytový štítek. Za zcela irelevantní považuje fakt, že v popisu skutku jsou uváděny okolnosti, za kterých obžalovaný tyto osoby někam vezl, naopak právě to, že je po přicestování do ČR zavezl na pracoviště Ministerstva vnitra ČR do Brna, považuje za potvrzení zájmu těchto osob neobcházet platné předpisy ČR. Vzhledem k tomu, že Policejní prezidium sdělilo, že osoby N. X. D., N. Thi H. Y. a P. Van H. podaly žádost o dlouhodobý pobyt za účelem studia v období mezi 21.7.2009 – 22.10.2009, je tím potvrzena pravdivost jeho výpovědi, když tvrdí, že se na konkrétní advokátní kancelář obrátil v r. 2009 a nikoliv v období od ledna 2010 do 26.6.2011. Nepovažuje za správný ani závěr nalézacího soudu, že se dopustil zločinu účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 tr. zákoníku, neboť zákonné znaky organizované zločinecké skupiny (společenství více osob s vnitřní organizační strukturou, s rozdělením funkcí a dělbou činností, kterážto vnitřní organizační struktura je charakterizována vztahy nadřízenosti a podřízenosti, relativní stabilitou a přísným dodržováním pravidel včetně zásadního utajení organizace, její struktury a jejích akcí, a zaměřením na soustavné páchaní úmyslné trestné činnosti) nebyly v řízení žádnými relevantními důkazy prokázány. Podle jeho názoru v řízení nebyla prokázána ani konkrétní totožnost osoby uváděné v rozsudku jako pan D., ani nebylo prokázáno, že by byl obžalovaný touto osobou instruován, úkolován či řízen. Má za to, že nebyl naplněn znak soustavnosti ani záměr dosáhnout neoprávněného prospěchu, neboť sám okresní soud dospěl k závěru, že v řízení nebyly zjištěny a prokázány žádné výnosy z trestné činnosti. Bylo prokázáno pouze to, že v roce 2009 požádal AK Mgr. Marka S. o vyřízení formalit k povolení dlouhodobého pobytu za účelem studia pro celkem 6 osob, z nichž do České republiky přicestovaly 3 osoby - N. T. H. Yen, P. Van H. a N. X. D., za tyto osoby byly uhrazeny poplatky související s jejich studiem, ubytováním a advokátními službami, a pouze okolnost, že studium českého jazyka v té době nebylo zahájeno a mělo být zahájeno až v říjnu 2011, způsobily, že tyto osoby nemohly ke studiu nastoupit. Z těchto důvodů považuje závěry Okresního soudu v Ostravě za nesprávné a navrhuje, aby byl ve vztahu k jeho osobě napadený rozsudek zrušen ve výroku o vině i ve výroku o trestu a aby byl podle § 226 písm. b) tr.ř. obžaloby zproštěn.

Obžalovaná Ing. Ha P. N. prostřednictvím svého obhájce namítla, že napadené rozhodnutí trpí obdobnými vadami jako předchozí rozhodnutí okresního soudu, odůvodnění napadeného rozsudku je nesrozumitelné a nejednoznačné a soud se nevypořádal s obhajobou obžalované, kterou obecně bez dalšího považuje za nevěrohodnou. Rozsudek je založen na nesprávném právním hodnocení skutku a okresní soud nezřejmil, jakými právními úvahami se při svém rozhodování řídil. Je sice nesporné, že jako soudní tlumočnice, vykonávající tlumočnickou činnost v převážné míře pro advokátní kanceláře svědků Mgr. S. a Mgr. S., komunikovala se stovkami klientů vietnamské příslušnosti včetně obžalovaných Tien H. N. a Tuan H. L., kteří pak zajišťovali kontakt dalších klientů s advokátní kanceláří v postavení jakýchsi prostředníků, nebylo však podle ní prokázáno, že by bez vědomí advokátů jednala ve prospěch zločinného spolčení tvořeného třemi obžalovanými a neznámou osobou D. Pokud obžalovaná zaslala komukoliv z obžalovaných seznam osob, které se mají zúčastnit pohovoru, učinila tak na pokyn advokáta, který ji k tomu pověřil, na obsahu seznamu nebylo nic tajného a sloužil pouze jako vyrozumění o daném procesním úkonu. Obdobné platí o zaslání okruhů otázek k pohovoru na ambasádě, podle svědka S. se jednalo o dostupné informace, a povinností advokáta bylo připravit svého klienta na daný procesní úkon za účelem úspěchu v klientově věci. Pokud takovou přípravu směřuje advokát k cizojazyčnému klientovi, činí tak prostřednictvím tlumočnicka, a na tomto obecně zavedeném a obvyklém přístupu nemůže být nic podezřelého, a to ani v případě, že tyto informace jsou za advokáta poskytovány tlumočnickem. Okresní soud podle jejího názoru konstruuje umělou domněnku o nepřípustném překročení rámce výkonu funkce soudního tlumočnicka obžalovanou a pomíjí, že profese tlumočnicka musí být hodnocena nejen ve smyslu veřejnoprávním vymezeném v zákoně o znalcích a tlumočnících, ale i v rovině soukromoprávní, spočívající v poskytování služeb překladatele, k nimž není nutno být v seznamu znalců a tlumočnicků zapsán, a nesprávně dovozuje překročení zákona 36/1967 o znalcích a tlumočnících, který upravuje odbornou způsobilost, nikoliv však to, co a komu je tlumočnick oprávněn překládat. V této souvislosti navrhla v odvolacím řízení doplnit dokazování výsledkem soudních tlumočnicků z jazyka vietnamského, zapsaných v seznamu znalců a tlumočnicků u Krajského soudu v Brně, aby činnost soudního tlumočnicka popsali, byť je názoru, že se jedná o prokazování skutečností obecně známých. Ke skutečnostem získaným z odposlechu účastnických stanic a zachycených rozhovorů, jimiž okresní soud argumentuje, obžalovaná uvedla, že má za to, že prepisy odposlechnů nepřinášejí pro skutkové závěry soudu prvního stupně obsahově nic významného a nemají vůbec žádný trestněprávní dosah. Nesouhlasí ani s užitím právní kvalifikace § 361 tr.zákoníku odvíjející se od výkladového ustanovení § 129 tr.zákoníku o organizované zločinecké skupině, neboť není jasné, jak tři uvedené osoby vytvářely společenství s vnitřní organizační strukturou, rozdělením funkcí a dělbou činností. Oproti předcházejícímu rozsudku, v němž okresní soud uzavřel, že daná skupina měla mít horizontální strukturu, dospěl nyní k závěru, že skupina měla vztahy vertikální v čele s panem D., ve středu s obžalovanými N. a L., zařazení obžalované N. do vertikální skupiny však nadále není z rozsudku jasné. V souvislosti s touto právní kvalifikací zpochybnila možnost označit neztotožněnou osobu za hlavu zločinného spolčení, zvláště když pod jménem D. podle výsledků dokazování vystupuje více osob různého pohlaví. *Současně odkázala na obsah námitek, uplatněných v odvolání podaném proti prvnímu ve věci vyhlášenému rozsudku*

okresního soudu. V něm nad rámec výše uvedeného podrobněji konkretizovala důvody, pro které podle ní popis skutku, i když je rozsáhlý, postrádá znaky trestného činu, namítla nesoulad právní věty a věty skutkové, jakož i nesprávnost dvojího popisu téhož skutku, což podle ní mělo za následek faktické rozhodnutí o dvou co do příčiny i následku totožných skutcích popsanych pod bodem 1/ a poté pod body 2/, 5/, 6/ předcházejícího rozsudku. Ohledně naplnění znaků trestného činu podle § 340 tr. zákoníku namítla, že není dána objektivní stránka, neboť nedošlo k nedovolenému překročení státní hranice, když všechny osoby překročily státní hranici na základě platného víza, vydaného českým velvyslanectvím a podrobily se hraniční kontrole v provozní době hraničního přechodu. V důsledku toho má za to, že není dána trestnost primárního jednání, představující překročení státní hranice, protože jmenované osoby překročily státní hranici *dovoleně*, a absence konkrétního trestného činu dle § 340 tr. zákoníku podle ní vylučuje užití skutkové podstaty trestného činu dle § 361 tr. zákoníku. Popis dalších skutkových okolností, kdo koho kam a čím převážel po ČR, je podle obžalované ve vztahu ke skutkové podstatě § 340 bezpředmětný, stejně jako popis jednání cizinců, kteří nestudovali, neboť nejde o okolnost trestněprávně relevantní za situace, kdy jednání obžalované mělo směřovat toliko k obstarání víza, resp. ve vyřízení všech vízových formalit, nikoliv v „převádění běženců“. Námitky vznesla rovněž k přípustnosti důkazu záznamem o odposleších telefonních hovorů, jednak proto, že podstatná část záznamů zachycuje komunikaci v rámci advokátní kanceláře, jednak proto, že návrhy státního zástupce na vydání příkazů dle § 88 odst. 1,2 tr.ř. byly vyhotoveny na základě skutkově zcela odlišných až spekulativních poznatků policejního orgánu, který argumentoval přepravou osob kamiony na státní hranice, toxikomanií, závadovými osobami, a okruh podezřelých byl odlišný, a odposlechy samotné byly podle jejího názoru prvotním informačním zdrojem policejního orgánu, což je v rozporu s rozhodnutím Ústavního soudu č. II.ÚS 789/06. Z těchto důvodů navrhla, aby byl napadený rozsudek zrušen a ona byla obžaloby zproštěna.

Odvolatel doc. Ing. Vít N., Ph.D., manžel obžalované Ha P. N., v podaném odvolání včetně několika dodatků poukázal na to, že občané Vietnamu obdrželi platné dokumenty opravňující je ke vstupu na území ČR, nikoliv padělky, jejich vstup do ČR na základě platných víz byl tedy legální a poté bylo pouze na těchto občanech, zda budou jednat v souladu se zákony a nařízeními ČR. Rozsudek soudu prvního stupně shledává neuspořádaným, nekonkrétním, nevyváženým a neobjektivním, byť je rozsáhlejší než první. Má za to, že konstrukce zločinecké organizace byla vytvořena uměle a byla dovozena z několika výrazů zjištěných při odposleších. Nesouhlasí s tím, že u obžalované N. byla dovozena účast ve skupině tím, že vyžadovala platby, když jednala na pokyn advokátů a šlo o platby určené výhradně za služby advokátní kanceláře. Soud podle něj u této obžalované považuje za trestné vykonávání činností, které vůbec nejsou specifikovány zákonem o znalcích a tlumočnících, obžalovaná však při sjednávání běžné komunikace či zařizování schůzek mezi advokáty a vietnamsky hovořícími klienty, případně při urgování plateb za právní služby, nevystupovala jako soudní tlumočnick, ale pouze jako osoba znalá českého jazyka a vietnamského jazyka, takže nemohla překračovat funkci soudního tlumočnicka, neboť jím v těchto úkonech vůbec nebyla. Všechny soudní tlumočnické úkony, jichž se účastnila, má přesně zaznamenány v tlumočnickém deníku. Totožnost osoby D. nebyla zjištěna, přesto je podle odvolatele závažným nedostatkem, že tato osoba nebyla vyslechnuta.

Závěr okresního soudu ohledně výpovědí svědků Mgr. S. a Mgr. S., že se snaží obžalovanou N. vyvinít a že jejich výpovědi jsou účelové, není nijak odůvodněn. Z celého průběhu šetření se podle názoru odvolatele podává, že orgány činné v trestném řízení vytvořily konstrukci stojící na chatrných základech, a tím, že by oba advokáty začlenili do oné zločinecké organizace, se soud ani státní zástupce nechtějí dostat do konfrontace se zkušenými právníky. V žádném rozhodnutí okresního soudu není uspokojivě zdůvodněno, proč žalobce oba advokáty do dané organizace nezahrnul a proč je na ně nahlíženo jinak než na obžalovanou, ačkoliv ta pracovala především pro advokáty, kterým zprostředkovávala kontakt s vietnamsky hovořícími klienty a podle výpovědí obou advokátů nekonala nic na vlastní pěst ani nic, co by bylo v rozporu s jejich pokyny, takže má v podstatě stejné postavení jako advokáti. Vyslovil rovněž výhrady k nepožizování zvukového záznamu při hlavních líčeních, což podle jeho mínění mělo za následek neúplnost vyhotovených protokolů z hlavních líčení, a namítl také neúplnost rozsudku, který podle jeho mínění nezmiňuje skutečnosti svědčící ve prospěch obžalované N. Navrhl, aby byli opětovně vyslechnuti advokáti Mgr. S. a Mgr. S. a požádal o objektivní posouzení případu.

Obžalovaný Tiem P. prostřednictvím svého obhájce především namítl, že okresní soud vycházel z důkazů, jejichž užití bylo nezákonné, v rozporu s ust. § 88 tr.ř., neboť nejméně od rozhodnutí odvolacího soudu o odvoláních podaných proti prvnímu ve věci vyhlášenému rozsudku proti němu není vedeno trestní stíhání pro zločin účasti na organizované zločinecké skupině ani pro jiný trestný čin uvedený v § 88 odst. 1 tr. zákona, ani nejsou splněna kritéria uvedená v § 88 odst. 6 tr.ř., takže k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu ve vztahu k jeho osobě nelze v současné době přihlížet. Další pochybení, které okresnímu soudu vytýká, se týká osoby nezletilé V. An, nar. xxx, která podle rozsudku okresního soudu nabyla občanství dne 12.7.2011, ale tak tomu není, neboť jmenovaná nezletilá se narodila ze vztahu vietnamské matky a českého otce, v důsledku čehož nabyla státního občanství otce, tedy státního občanství ČR, ze zákona. Byl sice veden spor o popření otcovství, právní moc rozhodnutí nastala 22.12.2010, nicméně obžalovaný je přesvědčen, že nezl. V. byla státním občanem ČR od narození, a pozdější rozhodnutí tento skutečný právní stav pouze dodatečně deklarovala. Jednání obžalovaného ohledně zbývajících tří osob uvedených pod bodem 6) rozsudku okresního soudu podle jeho názoru nenaplňuje skutkovou podstatu přečinu podle § 341 tr. zákoníku ani žádného jiného deliktu, a není ničím doloženo, že by pomáhal jinému k neoprávněnému pobytu na území České republiky. To podle něj vyplývá i ze samotného znění samotného rozsudku, kde je uvedeno, že ukončení povolení k pobytu zaniklo pro zánik účelu pobytu (D. T. A. Thu a P. T. Thuy) a na žádost (V. T. Nga), takže i správní řízení shledalo jiný důvod pro ukončení pobytu než nelegální postup při vystavení potvrzení o ubytování. Navrhl, aby krajský soud opětovně provedl k důkazu připojené správní spisy, z nichž výše uvedené skutečnosti vyplývají, a aby poté napadený rozsudek zrušil a sám rozhodl o tom, že obžalovaného podle § 226 písm. a) tr.ř. obžaloby zproští.

Obžalovaná Ilona K. v odvolání vyhotoveném svým obhájcem uvedla, že jednání, které je jí kladeno za vinu, vykonávala ve snaze pomoci svým klientům. Celá řada osob s vietnamským občanstvím, kterým pomáhala, dodnes pobývá legálně v České republice, ani po 3 letech jim nebylo zrušeno povolení k pobytu

a státní orgány ČR je nevyhostily ani vůči jejich pobytu na našem území nezasáhly, tudíž stupeň společenské škodlivosti jejího jednání nebude příliš velký. Částku 2.000 Kč předala Lence D. při příležitosti jejího narozenin a jednalo se o běžný projev přátelského společenského kontaktu, který mezi nimi existoval, nikoliv o úplatek. Soud by měl podle jejího názoru přihlídnout rovněž ke skutečnosti, že dosud nebyla trestána a od spáchání trestné činnosti uplynulo již přibližně 2 a půl roku, takže uložení trestu, který jí byl vyměřen při polovině zákonné trestní sazby shledává nepřiměřeně přísným. Z těchto důvodů navrhla, aby byla obžaloby zproštěna, sekundárně, v případě uznání vinnou trestným činem podplácení, navrhla zmírnit uložený trest na přiměřenou výši. **Obžalovaná Ilona K.** dále v odvolání, které sama vyhotovila, uvedla, že považuje za správný názor okresního soudu o absenci její účasti na organizované zločinecké skupině, ale nebyla v podstatné části účastna ani děje, který je popsán pod bodem 5/ napadeného rozsudku. Požádala, aby odvolací soud vyhodnotil důkazy, z nichž má její účast na popsaném ději vyplývat, neboť takovýto závěr není v rozsudku soudu prvního stupně obsažen, a podotkla, že rozsudek v tomto směru považuje nadále za nepřezkoumatelný. Nebylo prokázáno, že by se podílela na vydání potvrzení k pobytu ani že by se činnosti zde popsané dopouštěla za úplatu v souhrnné výši 12.000 USD spolu s dalšími spoluobžalovanými, jak tvrdí skutková věta napadeného rozsudku. Osoby, které neměly vztah k bydlišti na ul. xxx, obžalovaná vůbec nezná a nemohla s nimi dojednat jakékoliv ubytování. Vydání dokladu o zajištění ubytování vlastníkem nemovitosti podle § 31 odst. 7 písm. d/ zák. č. 236/1999 Sb. podle jejího názoru neznámá, že osoba doklad vydávající musí zkoumat, za jakým účelem je doklad vydáván. Všechny osoby, které přespaly v bytě na ul. xxx, měly svůj pobyt v ČR zcela legální, bylo jim uděleno povolení k pobytu a to bylo prodloužováno, a na území ČR dodnes pobývají. Proto požádala, aby odvolací soud zhodnotil otázku, zda pobyt těchto osob byl a je souladný s platnou právní úpravou, zvláště když cizinecká policie neučinila jediný úkon, kterým by legální pobyt těchto osob zpochybnila, omezila či zakázala. S odkazem na výpověď svědkyně S. dále poukázala na to, že ze zákona č. 326/1999 Sb. vyplývá, že pokud se cizinec 29 dní zdržuje na jiném místě a 1 noc přespí v udaném bydlišti, splňuje kritérium zákona, tudíž je podle obžalované nepochybné, že se ve vztahu k žádnému z příslušníků vietnamské národnosti nemohla dopustit protiprávního jednání. Okresní soud také nesprávně vyhodnotil její činnost navazující na řízení před cizineckou policií v Opavě, neboť byla přítomna jako zástupce pouze v řízení o prodloužení pobytu uvedených osob a nikdy se neúčastnila řízení o povolení k pobytu nebo řízení o vydání k potvrzení k přechodnému pobytu nebo řízení o vydání povolení k přechodnému pobytu, ani k tomu nebyl proveden jediný důkaz. K poskytování informací Lenkou D. v rozporu s § 115 zák. č. 273/2008 Sb. a § 15 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb. obžalovaná uvedla, že tyto předpisy neznala a nemohla vědět, zda ze strany policistky dochází k jejich porušení, navíc má obecně za to, že povinností každého policisty je poskytnout potřebné informace související s řízením, každý občan má právo vědět, jak je jeho věc vyřizována a je běžnou praxí u všech správních orgánů, že účastníkům správních či soudních řízení pomáhají vyplnit různé formuláře, aniž by v tom byla požadována nadstandardní služba. Ohledně částky ve výši 2.000 Kč uvedla, že nešlo o úplatek, o tom podle jejího názoru neexistuje jediný důkaz. Uvedená částka byla prokazatelně dárkem k narozeninám, což dokládá obsah hovoru a SMS zpráva, a okresní soud pouze vyslovil svou spekulaci či domněnku o tom, že se v jednom z hovorů dohoduje placení částky 2.000 Kč v souvislosti s konkrétním řízením,

nicméně takový závěr podle obžalované z důkazů učinit nelze. Z těchto důvodů navrhl, aby bylo dokazování doplněno zopakováním listin, které okresní soud k důkazu v hlavním líčení provedl, neboť jejich vyhodnocení a učiněné závěry neodpovídají jejich obsahu.

Obžalovaná Petra V. prostřednictvím svého obhájce k závěrům napadeného rozsudku týkajícím se její osoby uvedla, že je přesvědčena, že poskytováním nájmu bytu 3. osobám se nedopouštěla žádné protiprávní činnosti, pouze realizovala své oprávnění jakožto vlastníka bytu tento pronajímat. Někteří z nájemců v bytě na ul. xxx bydleli jen zřídka, ale nebyli povinni pronajatý byt užívat a ona je k užívání v jakékoliv míře nemohla nutit ani užívání nemohla vynucovat. Byt však byl uzpůsoben tomu, aby jej využívalo vícero osob v samostatných pokojích, což odpovídalo obvyklému zvyku osob vietnamské národnosti často cestovat za prací, a bylo zřejmé, že nebudou předmětný byt užívat nepřetržitě po celou sjednanou dobu. Poukázala také na obsah výpovědi svědkyně S., ze které vyplývá, že není nutné, aby se cizinec v nahlášeném bytě zdržoval, natož nepřetržitě, ale že jde o to, aby měl cizinec zajištěno kontaktní místo a možnost bydlení. Vzhledem k tomu, že vůbec nevěděla o tom, že by se dopouštěla nebo mohla dopouštět nelegální činnosti, a absentuje u ní subjektivní stránka trestného činu, navrhl, aby byla obžaloba zproštěna.

Veřejné zasedání bylo konáno v nepřítomnosti obžalovaných Thiem P., Ilony K. a Petry V., kteří výslovně požádali, aby bylo v jejich nepřítomnosti jednáno. Obžalovaní Thiem P. a Petra V. přítom převzali vyrozumění o konání veřejného zasedání osobně každý dne 10.1.2014, doručení nebylo vykázáno u obžalované Ilony K., nicméně z jejího písemného vyjádření, předloženého obhájcem u veřejného zasedání, jakož i z ověření u pobočky České pošty v místě bydliště této obžalované, bylo zjištěno, že vyrozumění na poště osobně převzala dne 13.1.2014 a že již dne 10.1.2014 se o konání veřejného zasedání dozvěděla od své dcery, obžalované Petry V. Vzhledem k tomu, že ani krajský soud nepovažoval osobní účast těchto tří obžalovaných za nezbytnou a k veřejnému zasedání je nepředvolal, nýbrž je o konání veřejného zasedání pouze vyrozuměl, bylo rozhodnuto o tom, že bude jednáno v nepřítomnosti obžalovaných Thiem P., Ilony K. a Petry V.

Na tomto místě je také vhodné předestlat, že okresním i krajským soudem bylo ve věci rozhodováno opakovaně.

Obžalobou podanou na obžalované dne 6.6.2012 bylo jejich jednání právně kvalifikováno u obžalovaných Tien H. N., Tuan H. Le a Ha P. N. pod body 1) jako zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 tr. zákoníku, v bodech 2), 5-6) jako zločin organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 1, odst. 3 písm.a) tr. zákoníku, u obžalovaného Tien H. N. v bodě 3) dále jako přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku. U obžalovaných Thiem P., Ilony K. a Petry V. v bodě 1) bylo toto jednání rovněž právně kvalifikováno jako zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 tr. zákoníku, u obžalovaného Thiem P. v bodě 4) dále jako přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odst. 1 tr. zákoníku, u obžalovaných Ilony K. v bodě 3) jako přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky

podle § 341 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku a u obžalované Ilony K. v bodě 3) dále také jako zločin podplácení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku.

Okresní soud v Ostravě rozsudkem ze dne 19.2.2013, č.j. 3T 82/2012-5662 uznal obžalované vinnými jednáním skutkově v zásadě shodným s podanou obžalobou, avšak oproti obžalobě toto jednání odlišně právně kvalifikoval. Takto konkrétně byli obžalovaní Tien H. N., Tuan H. L, Ha P. N., Tiem P., Ilona K. a Petra V. uznáni vinnými skutky popsány pod body 1/ až 6/, právně kvalifikovanými u obžalovaného Tien H. N. pod body 1, 2, 3, 5, 6/ jednak jako zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odstavec 1 trestního zákoníku, jednak jako přečin organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, jednak jako přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku, u obžalovaných Tuan H. L. a Ha P. N. pod body 1, 2, 5, 6/ jednak jako zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odstavec 1 trestního zákoníku, jednak jako přečin organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odstavec 1, odstavec 2 písmeno a) trestního zákoníku, u obžalovaného Thiem P. pod bodem 4/ jako přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odstavec 1 trestního zákoníku, u obžalované Ilony K. pod body 1, 3/ jednak jako zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odstavec 1 trestního zákoníku, jednak jako přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku, jednak jako zločin podplácení podle § 332 odstavec 1, odstavec 2 písmeno b) trestního zákoníku, a u obžalované Petry V. pod bodem 3/ jako přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odstavec 1 trestního zákoníku. Za toto jednání byly obžalovaným Tien H. N., Tuan H. L. a Ha P. N. uloženy podle § 361 odst. 1 trestního zákoníku, § 108 odst. 1 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku úhrnné nepodmíněné tresty odnětí svobody v trvání 40 měsíců obžalovanému Tien H. N. a v trvání 37 měsíců shodně obžalovaným Tuan H. L. a Ha P. N., pro jehož výkon byli všichni tři obžalovaní podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařazeni do věznice s dozorem, obžalované Ha P. N. byl dále podle § 73 odst. 1, odst. 3 trestního zákoníku uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu tlumočnické činnosti jako tlumočnice zapsané do seznamu tlumočnicků u místě příslušného krajského soudu v trvání 3 let. Obžalovaná Ilona K. byla odsouzena podle § 361 odst. 1 trestního zákoníku, § 108 odst. 1 trestního zákoníku a § 43 odst. 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 42 měsíců, pro jehož výkon byla podle § 56 odst. 3 trestního zákoníku zařazena do věznice s dozorem. Obžalovaný Thiem P. a obžalovaná Petra V. byli shodně odsouzeni podle § 341 odstavec 1 trestního zákoníku k trestu odnětí svobody každý v trvání 4 měsíců, s podmíněným odkladem jeho výkonu podle § 81 odst. 1, § 82 odst. 1 trestního zákoníku na zkušební dobu v trvání 12 měsíců.

Proti tomuto prvnímu ve věci vyhlášenému rozsudku bylo podáno v zákonné lhůtě odvolání státním zástupcem, všemi šesti obžalovanými, jakož i manželem jedné z obžalovaných doc. Ing. Vítém N., Ph.D. Krajským soudem v Ostravě bylo v neveřejném zasedání konaném dne 24. června 2013, sp. zn. 7 To 171/2013 rozhodnuto tak, že z podnětu všech podaných odvolání byl podle § 258 odst. 1 písm. b), c) tr.ř. napadený rozsudek zrušen a za podmínek uvedených v § 259 odst. 1 tr.ř.

byla věc vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Okresnímu soudu bylo uloženo doplnit dokazování opětovným výslechem svědků Mgr. Marka S. a Mgr. Radima S. ke skutečnostem, týkajícím se obžalované Ha P. N., vypořádat se s obhajobou uplatněnou obžalovanými a odstranit obsahové nedostatky, které byly v napadeném rozsudku a jeho odůvodnění shledány v kontextu s ust. § 125 tr.ř.

Okresní soud po doplnění dokazování výslechem obou svědků, dále i výslechem obžalované Ilony K. a provedením dalších listinných důkazů uznal všechny obžalované vinnými v rozsahu patrném z výrokové části nyní přezkoumávaného rozsudku okresního soudu, nacházející se na str. 1-13 napadeného rozsudku.

Krajský soud ve smyslu § 254 tr.ř. z podnětu podaných odvolání přezkoumal zákonnost a odůvodněnost všech výroků rozsudku, proti nimž byla podána odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad, a dospěl k závěru, že je zapotřebí rozhodnout výroky shora uvedenými, a to z důvodů, které budou níže rozvedeny.

Ve vztahu k celému výroku o vině je však nejprve zapotřebí uvést, že okresní soud v souladu s ust. § 2 odst. 5 tr.ř. provedeným dokazováním objasnil skutkový stav věci v rozsahu nezbytném pro své rozhodnutí a v souladu s ust. § 2 odst. 6 tr.ř. provedené důkazy hodnotil každý jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti, a není možno mu vytýkat, že by některý významný důkaz nebo závažnou okolnost pominul nebo že by se s obsahem provedených důkazů v odůvodnění svého rozhodnutí nevypořádal. Krajský soud ve veřejném zasedání sice dospěl k odlišným právním závěrům, nicméně mohl vycházet ze skutkových zjištění učiněných okresním soudem, patrných z výroku o vině napadeného rozsudku a z jeho odůvodnění, neboť skutková zjištění učiněná okresním soudem jsou podle krajského soudu správná a úplná. Zjištěné nedostatky, týkající se vad rozsudku a porušení ustanovení trestního zákona, krajský soud napravil tím, že rozsudek okresního soudu z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. b), d) tr.ř. (a ohledně obžalovaných Ha P. N. a Ilony K. také z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř.), zrušil a vycházejí ze shodného skutkového základu, z něhož vycházel okresní soud, ve věci nově rozhodl.

Svá skutková zjištění okresní soud opřel o zjištění učiněná **z výpovědí svědků** vyslechnutých buď přímo v hlavním líčení nebo čtením jejich výpovědí z přípravného řízení, a to osob, kterým bylo studijní vízum uděleno a jejich rodinných příslušníků, osob, které měly poskytovat potvrzení o ubytování, policistů z odboru cizinecké policie, bývalých i současných zaměstnanců VÚT Brno, Institut celoživotního vzdělávání, advokátů Mgr. Marka S. a Mgr. Radima S. a dalších svědků, včetně několika, jejichž výpovědi byly získány cestou poskytnuté mezinárodní právní pomoci, **listinných důkazů**, sestávajících zejména ze spisů Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky (OAMP), lustrací CIS a ze zpráv a sdělení Vysokého učení technického Brno, Institut celoživotního vzdělávání. V místě bydliště každého z obžalovaných byly na podkladě příkazů okresního soudu podle § 83 odst. 1 tr.ř. a podle § 83a odst. 1 tr.ř. provedeny **domovní prohlídky a prohlídky jiných prostor a pozemků**, zejména

motorových vozidel obžalovaných, a protokoly o nich sepsané včetně fotodokumentace byly u hlavního líčení k důkazu rovněž provedeny, stejně jako věcné důkazy, získané při prohlídkách. Byly vypracovány a u hlavního líčení přečteny dva **znalecké posudky** (z oboru kybernetika, odvětví výpočetní technika, a z oboru kriminalistika, odvětví balistická expertiza). Dále okresní soud vycházel z poznatků získaných **sledováním** zájmových osob z řad obžalovaných, které bylo v přípravném řízení realizováno na podkladě písemných povolení sledování osob a věcí vydaných podle § 158d odst. 2 tr. ř. státním zástupcem, předmětem sledování byly osoby obžalovaných Tien H. N., Tuan H. L., Tiem P. a svědků Q. Hieu D., X. D. N., N. Tran, Thi H. N. a Van H. P., jakož i motorová vozidla zn. Mercedes Sprinter RZ xxx, Škoda Octavia Combi RZ xxx, VW Trasporter RZ xxx, Škoda Superb RZ xxx a Škoda Octavia RZ xxx. Okresní soud vycházel také z poznatků zjištěných **odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu**, nařízenými v přípravném řízení několika příkazy Okresního soudu v Ostravě podle § 88 tr.ř., jimž předcházelo pořízení výpisů z hovorů telekomunikačního provozu podle § 88a odst. 1 tr.ř. Rozsah realizovaných odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu je doložen protokoly o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, jednotlivé zájmové hovory tvoří obsah nosičů devíti DVD, které byly k důkazu provedeny v hlavním líčení. K dispozici měl okresní soud rovněž výpovědi obžalovaných, kteří v převážné míře vytykanou trestnou činnost popřeli.

Pro větší přehlednost je a priori konstatováno, že skutkům popsaným ve výroku o vině rozsudku okresního soudu pod body 2), 3), 4) odpovídá výrok o vině pod bodem I/ 1), 2), 3) rozsudku krajského soudu, skutku popsanému ve výroku o vině rozsudku okresního soudu pod bodem 5) odpovídají výroky o vině pod body II/ a III/ rozsudku krajského soudu a skutku popsanému ve výroku o vině rozsudku okresního soudu pod bodem 6) odpovídá výrok o vině pod bodem IV/ rozsudku krajského soudu.

K jednání popsanému pod bodem 1) napadeného rozsudku, jímž byla ve výroku napadeného rozsudku skutkově a právně zakotvena existence **organizované zločinecké skupiny**, krajský soud konstatuje, že z pohledu úrovně a stupně koordinace jednání obžalovaných Tien H. N., Tuan H. L. a Ha P. N. dospěl k odlišnému právnímu závěru. Jednání obžalovaných v rozsudku popsané pod body 1) a dále 2)-4) podle názoru okresního soudu naplňovalo po formální stránce znaky organizované zločinecké skupiny, jejíž existenci podle odůvodnění napadeného rozsudku okresní soud v teoretické rovině dovodil výkladem ust. § 129 tr. zákoníku a fakticky opřel o výsledky a poznatky získané z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu. Naplnění znaků organizované zločinecké skupiny přitom okresní soud opírá o poznatky získané odposlechem a záznamem telekomunikačního provozu obžalovaných Tien H. N., Tuan H. L. a Ha P. N., které v odůvodnění napadeného rozsudku konkretizuje zejména na stranách 44 – 68. Na tomto místě je vhodné podotknout, že na str. 174 odůvodnění napadeného rozsudku okresní soud uvádí, že oproti prvnímu ve věci vyhlášenému rozsudku dospěl po podrobné analýze poznatků vyplývajících z odposlechů k závěru, že jeho původní teze o horizontální struktuře organizované zločinecké skupině je mylná a odporuje důkazům provedeným v hlavním líčení, a dále konstatuje, že vzal za prokázanou organizační strukturu organizované zločinecké skupiny tvořené obžalovanými Tien H. N., Tuan H. L., Ha P. N. a osobou vystupující pod jménem D. Osoba D. podle

okresního soudu byla osobou udílející pokyny obžalovaným Tuan H. L. i Tien H. N., kteří stojí ve středu organizační struktury a mají v podstatě rovnocenné postavení. Z obsahu telefonátu, v němž obžalovaný Tien H. N. sděluje obžalované Ha P. N., aby určité skutečnosti neříkala D.ovi, že bude nadávat, ze zprávy SMS, v níž obžalovanému N. osoba jménem D. sděluje, že je vše hotovo, aby byl klidný, a dále z jiné zprávy SMS, v níž sděluje obžalovaný N. osobě D., že vše připraví, okresní soud dovozuje, že způsob, jakým obžalovaní N. a L. vůči osobě jménem D. vystupovali, nesvědčí o tom, že by byli v nadřazeném postavení, z čehož, ačkoliv to není v odůvodnění napadeného rozsudku výslovně uvedeno, okresní soud zjevně dovedl, že naopak v nadřazeném postavení byla osoba jménem D. Ze způsobu komunikace vedené obžalovanými Tien H. N. a Tuan H. L. s obžalovanou Ha P. N. a z obsahu jejich komunikace pak okresní soud dovedl, že všichni tři obžalovaní vystupovali v této struktuře jako rovnocenní partneři a postupovali společně, v souladu se společným záměrem, a že postavení obžalované N. bylo navíc výlučné v tom, že vystupovala jako prostředník mezi obžalovanými a advokáty Mgr. S. a Mgr. S., s vlivem na oba jmenované. Zvláštnost jejího postavení okresní soud odůvodňuje také zaznamenanou domluvou obžalovaných N. a L. na dárku, který obžalované N. poskytnou, aby „bylo všechno v pořádku“.

Krajský soud nikterak nezpochybňuje obsah údajů získaných ze shromážděných odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, nicméně na rozdíl od okresního soudu nemá za to, že by jednáním obžalovaných Tien H. N., Tuan H. L. a Ha P. N. byly naplněny zákonné znaky nezbytné pro posouzení jejich jednání jako činnost organizované zločinecké skupiny ve smyslu ustanovení § 129 tr. zákoníku, ani že by jednání obžalovaných mohlo být právně kvalifikováno jako zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 tr. zákoníku. Ve smyslu těchto zákonných ustanovení by se muselo jednat o *společenství více, tedy nejméně tří, trestně odpovědných osob s vnitřní organizační strukturou, vyznačující se relativní stabilitou, přísným dodržováním pravidel, utajením, rozdělením funkcí a dělbou činností, tedy vztahy nadřazenosti a podřazenosti, dodržováním tzv. kodexu organizace, kteréžto zločinecké spojení by bylo zaměřeno na soustavné páchaní úmyslné trestné činnosti*. Krajský soud ve shodě se skutkovými zjištěními okresního soudu bere za prokázanou součinnost mezi obžalovanými Tien H. N., Tuan H. L., Ha P. N., jakož i mužem jménem D., zdržujícím se na území Vietnamské socialistické republiky, bez ohledu na to, že jeho totožnost nebyla v řízení zjištěna, a bere za prokázáno, že kooperace těchto čtyř osob souvisela s organizováním nedovoleného překročení státní hranice České republiky osobami vietnamské národnosti pod záminkou studijního pobytu v České republice. Na jednání obžalovaných je nutno nahlížet v kontextu s politickou a ekonomickou situací existující přibližně od roku 2009, v kterémžto období, za neměnné existence vzájemné vízové povinnosti mezi Vietnamskou socialistickou republikou a Českou republikou, přestala být občanům Vietnamské socialistické republiky plošně udělována podnikatelská víza, nadále však byla udělována víza studijní, spojená se získáním povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia. K tomu bylo zapotřebí, aby žadatelé doložili ubytování na území České republiky a potvrzení o studiu včetně přihlášení ke studiu a zaplacení školného. Vyřízení těchto nezbytných formalit pro jednotlivé zájemce zajišťovali obžalovaní ve vzájemné součinnosti, a dále ve spolupráci s Mgr. Markem S., později Mgr. Radimem S., z advokátní kanceláře se sídlem v Brně, kteří

zajišťovali přihlášení na Vysokém učení technickém v Brně, Institutu celoživotního vzdělávání, a potvrzení o bydlišti na ubytovně v Brně u Yuriye H.

Provedeným dokazováním bylo konkrétně zjištěno, že svědci **D. Q. Hieu a N. X. D. (ad I/1)**, kteří do České republiky přicestovali ještě s další osobou vietnamské příslušnosti Tran N., byli po příletu dne 28.1.2011 na letišti v Praze kontaktováni neznámým mužem vietnamské národnosti, který je odvezl na vlakové nádraží a zakoupil jim jízdenky vlakem do Ostravy, kde je vyzvedl obžalovaný Tien H. N. D. Q. Hieu a Tran N. přenocovali na nezjištěném místě, N. X. D. v bydlišti tohoto obžalovaného, následně dne 1.2.2011 všechny tři jmenované oba obžalovaní společně odvezli do Brna do budovy odboru azylové a migrační politiky a poté zpět do Ostravy, odkud poté ještě téhož dne obžalovaný Tuan H. L. odvezl svědky D. Q. Hieu a N. X. D. svým vozidlem do Polské republiky. Svědkyni **N. T. H. Yen (ad I/2)** vyzvedl na letišti v Praze dne 2.5.2011 po předchozí telefonické domluvě s obžalovaným Tien H. N. obžalovaný Tuan H. L. a svým vozidlem ji odvezl do Brna do budovy odboru azylové a migrační politiky, kde jí však nebyl pobytový štítek udělen, takže svědkyni zavezl do svého bydliště v Ostravě, cestou se na benzínové pumpě v Brně setkali s manželi L. N. Toi a H. T. Thuy, příbuznými svědkyně N. T. H. Yen, kteří převzali cestovní tašku svědkyně a předali obžalovanému T. H. Le částku 11.000 USD, a dne 3.5.2011 obžalovaný Tuan H. Le svědkyni N. T. H. Yen odvezl z Ostravy, kde u něj přenocovala, do Brna na odbor azylové a migrační politiky k převzetí pobytového štítku, poté ji odvezl na autobusové nádraží v Brně a zakoupil jí jízdenku autobusem do Prahy, kde na ni čekal L. N. Toi a ten ji z Prahy téhož dne odvezl do Chomutova. **P. Van H. (ad I/3)** přicestoval do ČR dne 29.5.2011, na letišti jej po předchozí telefonické dohodě s obžalovaným Tuan H. L. vyzvedl neustanovený muž vietnamského etnika, který jej odvezl nejprve na neznámé místo v Praze a dne 30.5.2011 svědek odcestoval z Hlavního nádraží Praha vlakem do Ostravy, kde jej na hlavním nádraží vyzvedl obžalovaný Tuan H. L. a odvezl do svého bydliště, odkud následujícího dne odjeli do Opavy k obžalovanému Tien H. N., poté svědek s oběma obžalovanými a dalším mužem vietnamského etnika odjeli do Brna do budovy odboru azylové a migrační politiky, kde P. Van H. převzal pobytový štítek. Poté odjeli společně přes Opavu do Ostravy, kde svědek přenocoval u obžalovaného Tuan H. L., který jej dne 1.6.2011 odvezl na vlakové nádraží, zakoupil mu lístek do Prahy, kde jej na hlavním nádraží vyzvedl dosud neustanovený muž vietnamského etnika, který mu zakoupil jízdenku do města Erfurt ve Spolkové republice Německo, kam svědek téhož dne odjel. Tyto poznatky byly získány sledováním shora uvedených osob.

Všechny čtyři osoby, kterým bylo v přímé souvislosti s jednáním obžalovaných uděleno povolení ke studijnímu pobytu v České republice, tj. D. Q. Hieu, N. X. D., N. T. H. Yen a P. Van H., byli přihlášení shodně ke studiu na VUT Brno, Institut celoživotního vzdělávání. Po svém příletu do České republiky však žádné studium nenastoupili ani neprojevíli žádný zájem studovat v pozdějším termínu, nýbrž ihned po získání pobytového štítku na Odboru azylové a migrační politiky v Brně odcestovali nejen z Brna, kde dokladovali, že budou bydlet, ale s výjimkou N. T. H. Yen opustili bezprostředně poté Českou republiku. V místě údajného bydliště, shodného u všech čtyř svědků, tj. v Brně u ubytovatele Yuriye H., se ani jeden ze svědků nikdy vůbec nezdržoval, toto místo ani jednou nenavštívili ani neprojevíli jakýkoliv zájem zde bydlet. Skutečnost, že svědci do ČR nepřicestovali za

účelem studia, vyplývá i z jejich výpovědí. Konkrétně D. Q. Hieu uvedl, že o škole mu obžalovaný Tien H. N. nic neřekl a nic o ní nevěděl, údajně sice čekal v Brně, že nastoupí školu, ale to se nestalo a pak už obžalovaného nekontaktoval (z protokolu o jeho sledování však vyplývá, že z Brna ihned odcestoval, jak je shora uvedeno). Svědkyně N. T. H. Yen výslovně uvedla, že do České republiky přijela, aby se naučila česky, našla si nějakou práci a měla zajištěnou budoucnost, o škole se s ní nikdo po jejím příletu nebavil a vůbec nevěděla o tom, že by měla zaplacený kurz češtiny. Svědek P. Van H. vypověděl, že se po příjezdu domníval, že nastoupí do školy a že mu obžalovaný H. řekl, že ho má kontaktovat, ale neřekl mu přesně, kdy má nastoupit, a proto odjel ještě s jedním kamarádem do Spolkové republiky Německo. Svědek N. X. D. sice uvedl, že se od matky dozvěděl, že má jet do České republiky studovat, ale k vysoké škole nic nevěděl, nevěděl, o jakou školu se mělo jednat, ani jak to bylo s přihláškou. Také na případu osoby jménem *Tran N.*, který do ČR přicestoval za stejných okolností jako obžalovaní D. Q. Hieu a N. X. D. (a který podle podané obžaloby byl také osobou, jejíž přílet obžalovaní ve vzájemné součinnosti zajistili, nicméně studium zahájil, takže nakonec oproti podané obžalobě nebyl ve výroku o vině jmenován), nebo obdobně na případech svědkyně *D. T. Hoa* (přicestovala v dubnu 2011, studovat začala v červenci nebo v srpnu 2011), svědků *V. V. Duong* a *T. X. Tung* (oba přicestovali v lednu 2011, studovat začali v říjnu 2011), svědky *M. H. Linh* (přicestoval dne 15.4.2011, k zahájení výuky došlo 6.10.2011), svědky *N. V. Cuong* (přicestoval v březnu 2011 a ke studiu nastoupil v říjnu 2011) lze konkrétně demonstrovat, že pokud by svědci byli k příletu do ČR motivováni skutečným zájmem studovat, mohli studium nastoupit i v pozdějším období.

Všechny provedené důkazy podle názoru krajského soudu prokazují součinnost mezi čtyřmi skutečně existujícími a vzájemně spolupracujícími osobami, z nichž tři byly ztotožněny jako obžalovaní Tien H. N., Tuan H. L. a Ha P. N. a čtvrtou je osoba jménem D. Nejistota totožnosti však nikterak nezpochybuje existenci tohoto muže ani jeho zapojení do činnosti organizované skupiny, neboť několik svědků z řad zájemců o zajištění studia v ČR a jejich příbuzných s tímto mužem osobně jednali (svědek D. Q. Hieu a rodiče svědkyně N. T. Hoang), také obžalovaní Tien H. N. a Tuan H. L. doznali, že s ním byli opakovaně v kontaktu, a totéž potvrzují také výsledky odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu jejich mobilních telefonů. Osobám D. Q. Hieu, N. X. D., N. T. H. Yen a P. Van H. obžalovaní a muž jménem D. společně pomáhali se shromážděním kompletních a formálně správných podkladů, které byly ze strany českého velvyslanectví v Hanoi vyžadovány, připravovali je na průběh pohovorů, aby zajistili, že uchazeči při pohovoru obstojí, takto konkrétně svědek D. Q. Hieu měl od pana D. na papíru napsané otázky na pohovor a svědek P. Van H. se před pohovorem na české ambasádě účastnil jednání s obžalovanou Ha P. N. a advokátem, se kterým předem probíral otázky a odpovědi. Z obsahu odposlechu vyplývá informovanost všech tří obžalovaných a pana D. o průběhu pohovorů a úspěšnosti jednotlivých zájemců (včetně osob, které nejsou ve výroku o vině jmenovány), i společné domluvy všech tří obžalovaných na způsobu, jak uchazeče s ohledem na jejich nevzdělanost a venkovský původ připravit, se zcela zřejmým záměrem dosáhnou toho, aby osoby, pro které obžalovaní pobyt zajišťovali, u pohovoru uspěly. Odposlechy zachycují rovněž domluvu obžalovaných a pana D. o dalším postupu od doby zveřejnění žadatelů, kteří uspěli, na velvyslanectví, vzájemné předávání informací kdy a s kým

který žadatel do ČR přiletí, jakož i následnou pomoc po přiletu do ČR. Všichni čtyři svědci, kteří díky činnosti obžalovaných do ČR přicestovali, tj. D. Q. Hieu, N. X. D., N. T. H. Yen a P. Van H., věděli, že po přiletu do České republiky budou mít zajištěnu další součinnost obžalovaných Tien H. N. a Tuan H. L., ubytování a pomoc při vyřízení formalit po přiletu na odboru azylové a migrační politiky v Brně i při dalším přesunu podle konkrétních osobních zájmů jednotlivých svědků. Z výsledků provedeného dokazování vyplývá jednoznačně, že činnost všech tří obžalovaných a muže jménem D. byla navzájem propojená a na sebe navazující, přičemž právě díky podílu jednoho každého z nich bylo jejich společného záměru, zajistit jednotlivým zájemcům vyřízení studijního víza a povolení k dlouhodobému pobytu na území ČR, dosaženo. *Mezi obžalovanými Tien H. N., Tuan H. L. a Ha P. N. a mužem jménem D. byla tedy prokázána taková vzájemná součinnost na provedení předmětné trestné činnosti, pro kterou byla charakteristická plánovitost jejího průběhu a tomu odpovídající koordinace úloh jednotlivých účastníků, že tyto okolnosti zvýšily pravděpodobnost úspěšného provedení trestného činu* (obdobně též rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR 8Tdo 940/2010), což podle názoru krajského soudu odpovídá naplnění vyšší formy spolupachatelství v podobě členství v organizované skupině jakožto kvalifikované skutkové podstaty trestného činu organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 tr. zákoníku.

Ve výroku o vině v rozsudku vyhlášeném krajským soudem proto byla ze znění skutkové věty vypuštěna ta část popisující jednání obžalovaných, která vyjadřovala existenci organizované zločinecké skupiny, za současného respektování veškerých skutkových okolností, které byly okresním soudem prokázány a z nichž krajský soud vycházel rovněž. Vzhledem k tomu, že popis jednání obžalovaných a jejich vzájemná součinnost na provedení této trestné činnosti zahrnovala rovněž aktivity dalších osob, a to advokátů Mgr. Marka S., Mgr. Radima S. a poskytovatele ubytování Yuriye H., byl i v této části popis skutkové věty ponechán beze změny, byť krajský soud zdůrazňuje, že se nikterak nezabýval posouzením podílu těchto osob na vytýkané trestné činnosti, neboť je vázán vymezením okruhu pachatelů v podané obžalobě.

Z pohledu naplnění znaků kvalifikované skutkové podstaty trestného činu organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 tr. zákoníku má krajský soud za to, že jednání všech tří obžalovaných vykazuje znaky kvalifikované skutkové podstaty podle odst. 3 tohoto zákonného ustanovení, tedy ve shodě s tím, jak bylo původně toto jednání právně kvalifikováno podanou obžalobou, nikoliv pouze podle odstavce 2, jak uzavřel okresní soud, a to s ohledem na skutečnost, že jednak bylo prokázáno, že všichni tři obžalovaní se tohoto jednání dopustili jako členové organizované skupiny, a dále bylo prokázáno, že tak činili za úplatu. Okolnosti prokazující poskytnutí úplaty všemi čtyřmi svědky byly přitom popsány jak ve výroku napadeného rozsudku na straně 2, tak v jeho odůvodnění na str. 178. Konkrétně svědek D. Q. Hieu uvedl, že zaplatil obžalovanému Tien H. N. a panu D. 10.000 USD, svědkyně N. T. H. Yen vypověděla, že její rodiče zaplatili nějaké osobě v České republice „11.000“ a manželé H. T. Thuy a Le N. Toi tuto skutečnost potvrdili, neboť uvedli, že ve Vietnamu převzali od rodičů svědkyně peníze a v České republice zaplatili obžalovanému Tuan H. L. částku 11.000 USD, přičemž předání peněz na benzínové pumpě bylo monitorováno policií v průběhu provedeného sledování těchto osob a

svědek P. Van H. uvedl, že jeho otec zaplatil obžalovanému Tien H. N. částku 13.000 USD. Stejná skutečnost, totiž že obžalovaní jednali za úplatu, vyplývá i z výpovědi již zmíněného svědka T. N., a také například z výpovědi svědka B. D. Linh, který potvrdil, že i od ostatních Vietnamců, kteří prostřednictvím obžalovaných přicestovali, věděl, že za to platili kolem 13.000 USD.

K naplnění zákonného znaku *nedovoleně* u trestného činu nedovoleného překročení státní hranice, jež bylo obžalovanými zpochybňováno, krajský soud konstatuje, že zcela ve shodě s okresním soudem dospěl k závěru, že užití této právní kvalifikace je z pohledu prokázaných skutečností správné a příslušné, a že na jednání obžalovaných je nutno nahlížet jako na jednání nedovolené, bez ohledu na definici státní hranice a bez ohledu na skutečnost, že za nedovolené překročení hranice považuje *především* překročení hranice mimo hraniční přechod, na hraničním přechodu v jiné než stanovené provozní době nebo v rozporu s účelem hraničního přechodu, jak je na to v podaných odvoláních shodně poukazováno. Důvodem pro tento závěr je skutečnost, že všichni čtyři svědci, uvedení ve výroku o vině pod body I/1-3 rozsudku krajského soudu, získali studijní vízum pouze díky tomu, že uvedli nepravdivé údaje a pouze předstírali zájem o studium, ačkoliv nebylo jejich skutečným záměrem studovat, neboť si byli vědomi skutečnosti, že jinak vstupní vízum neobdrží a do České republiky se nedostanou. Podle názoru krajského soudu získali všichni čtyři svědci vízum na podkladě právního úkonu, kterým se obchází zákon, konkrétně zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, tudíž překročili státní hranici nedovoleně, a obžalovaní, kteří si byli stejných skutečností rovněž vědomi, pro ně toto nedovolené překročení státní hranice úmyslně organizovali.

Obhajoba obžalovaného Tuan H. L., že bylo sdělením Policejního prezidia potvrzeno, že osoby N. X. D., N. T. H. Yen a P. Van H. podaly žádost o dlouhodobý pobyt za účelem studia již v roce 2009, kdy se také obrátil na advokátní kancelář, takže se trestné činnosti nemohl dopustit v období uvedeném v napadeném rozsudku, nebyla shledána důvodnou, neboť nezpochybňuje správnost závěrů, ke kterým dospěl okresní soud. Listinnými důkazy i výpověďmi svědků bylo totiž prokázáno, že svědci uvedení ve výroku o vině byli přihlášení jako studenti I. ročníku ve školním roce 2010/2011 a za každého z nich byla zaplácena částka 19.000 Kč, což je pro závěry okresního soudu podstatné. Navíc podle zpráv Policejního prezidia, dále z materiálů získaných od VÚT Brno, jakož i z výpovědí svědkyň Marie Š. a Zuzany M., referentek Institutu celoživotního vzdělávání na VÚT Brno, bylo zjištěno, že potvrzení o studiu z roku 2009 byla padělána, a současně několik svědků, žadatelů o vízum, uvedlo, že se museli pohovorů na velvyslanectví zúčastnit opakovaně, neboť jim po prvním pohovoru nebyla studijní víza udělena, a proto není nijak zpochybněno, že se obžalovaný Tuan H. L. trestné činnosti nedopustil v období v rozsudku uvedeném.

S obhajobou obžalované Ha P. N., která poukazovala na to, že se žádné trestné činnosti nedopouštěla, neboť jednala na základě požadavků a v souladu s pokyny advokátů Mgr. S. a Mgr. S., pro které v předmětném období převážně pracovala, se krajský soud neztotožnil, a shodně se závěry, k nimž dospěl okresní soud, konstatuje, že v tomto řízení bylo jednoznačně prokázáno, že jednání této obžalované bylo dílčím článkem řetězce činností, které směřovaly k dosažení

společného cíle, tj. ke zorganizování nedovoleného překročení státní hranice České republiky osobami vietnamské národnosti pod záminkou studijního pobytu, a bylo prokázáno, že se obžalovaná na této trestné činnosti podílela s vědomím, že jedná v součinnosti s ostatními spolupachateli, jejich činnost na sebe navazovala a navzájem se doplňovala. To vyplývá jak z obsahu odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu mezi obžalovanou Ha P. N. a spoluobžalovanými Tien H. N. a Tuan H. L., ale rovněž z výpovědí svědků. Bylo prokázáno, že obžalovaná N. zprostředkovávala kontakt mezi advokáty, kteří zastupovali jednotlivé žadatele, a spoluobžalovanými Tien H. N. a Tuan H. L. Bylo prokázáno, že komunikovala se žadateli nebo jejich příbuznými (podle výpovědí svědků B. M. Hoa a M. T. Liem to byla ona sama, kdo své známé ve Vietnamu informoval o možnosti dosáhnout udělení víza pro pobyt v ČR za účelem studia), bylo prokázáno, že některé osoby informovala o stavu řízení ve věci jejich žádosti o udělení pobytu. Také bylo prokázáno, že ověřovala, zda na účet došly platby za vyřízení povolení k pobytu, urgovala placení záloh za studium, ověřovala, zda k platbám došlo a v případě, že tomu tak nebylo, tyto skutečnosti sdělovala spoluobžalovaným Tien H. N. a Tuan H. L. a řešila s nimi další postup, a také s nimi korigovala další postup v rámci již podaných žádostí ve vztahu k zajištění potvrzení o studiu. Ověřovala, zda již bylo zapláceno advokátům, a oběma jmenovaným spoluobžalovaným také sdělovala informace o postupu advokátů, probírala s nimi i schopnost a připravenost jednotlivých žadatelů na zodpovězení otázek, které jim jsou při pohovorech kladeny. Na těchto zjištěních, které jednoznačně vyplývají z obsahu provedených odposlechnů a záznamů telekomunikačního hovoru, nemění nic výpovědi svědků Mgr. S. a Mgr. S., kteří u hlavního líčení výslovně odmítli, že by obžalovaná N. jednala mimo své pracovní úkoly a mimo jejich pokyny. V tomto směru krajský soud ve shodě s okresním soudem shledává výpovědi obou svědků za účelové, učiněné ve snaze obžalované pomoci nebo jí alespoň nepřítížit, nicméně jejich výpovědi nevyvracejí správnost závěrů, ke kterým okresní soud po provedeném dokazování dospěl. Z listinných důkazů, konkrétně z protokolů získaných o průběhu správních řízení probíhajících na Velvyslanectví České republiky v Hanoji ve shodě s obsahem zachycených hovorů a zpráv SMS vyplývá, že se obžalovaná účastnila pohovorů žadatelů o udělení víza, v některých případech se účastnila i schůzek mimo velvyslanectví, jak potvrdil např. svědek P. Van H. Míra zapojení obžalované Ha P. N. podle názoru krajského soudu shodného s názorem okresního soudu nebyla v žádném případě v rovině pasivní realizace úkonů souvisejících s tlumočením či překladem ani bezduchým plněním pokynů advokátů, nýbrž aktivním jednáním směřujícím k dosažení společného cíle s vědomím synchronizace svých úkonů s úkony ostatních spolupachatelů. Z těchto důvodů okresní soud nepochybil, pokud dospěl k závěru, že obžalovaná Ha P. N. byla spolupachatelkou předmětné trestné činnosti.

Z těchto důvodů bylo jednání všech tří obžalovaných právně kvalifikováno jako zločin organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 1, odst. 3 písm. b) tr. zákoníku. Obžalovaní Tien H. N. a Tuan H. L. se tohoto trestného činu dopustili tím, že pro jiného nedovolené překročení státní hranice organizovali a po nedovoleném překročení státní hranice jinému pomáhali přepravit se přes území České republiky a spáchali uvedený čin jako členové organizované skupiny a za úplatu. Obžalovaná Ha P. N. pro jiného organizovala nedovolené překročení státní hranice a spáchala uvedený

čin jako člen organizované skupiny a za úplatu, nebylo však žádnými důkazy prokázáno, že by po nedovoleném překročení státní hranice jinému pomáhala přepravit se přes území České republiky nebo že by tento přesun připravovala nebo na něm jakýmkoliv jiným způsobem participovala. Z protokolů o sledování osob, z výpovědí obžalovaných a svědků, ale také z obsahu záznamu telekomunikačního provozu, je jednoznačné, že to byli pouze obžalovaní Tien H. N. a Tuan H. L., kdo poté, kdy čtyři osoby uvedené ve výroku o vině přicestovaly na území České republiky, jim po nedovoleném překročení státní hranice pomáhali přepravit se přes území České republiky, jak je shora podrobně rozvedeno. Proto bylo v tomto smyslu znění skutkové věty a právní věty upřesněno a diferencováno ve vztahu ke každému z obžalovaných individuálně. Námitka obžalovaných týkající se **nadbytečné formulace popisu skutků zahrnující pohyb obžalovaných a jednotlivých svědků po jejich přiletu do Prahy po území České republiky**, je proto zcela nedůvodná, neboť tato skutková zjištění mají svůj význam pro dovození naplnění znaků skutkové podstaty trestného činu ve smyslu § 340 tr. zákoníku v alternativě spočívající v *umožnění pohybu přes území České republiky po nedovoleném překročení státní hranice* u obžalovaných Tien H. N. a Tuan H. L., a proto jsou správně ve znění skutkové věty vyjádřeny.

K námitkám některých obžalovaných ohledně **nepoužitelnosti odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu** krajský soud uvádí, že neshledal žádné překážky, které by z procesního hlediska jejich použitelnosti bránily. Z formálního pohledu byly požadavky vyplývající z ust. § 88 tr.ř. beze zbytku splněny, odposlech a záznam telekomunikačního provozu byl v přípravném řízení řádně povolen ohledně několika osob a několika mobilních telefonních stanic a poté byl řádně prodlužován, a to vždy na základě příkazu okresního soudu vydaného na návrh státního zástupce. Okresní soud v Ostravě vydal příkazy k povolení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu v této věci z důvodů, které v jednotlivých příkazech vždy řádně konkretizoval, přičemž důvody, které jej k vydání příkazu vedly, obsahově odpovídají důvodům, o které svůj návrh opřel státní zástupce - například již v příkazu k vydání výpisů z hovorů telekomunikačního provozu nařízeném podle § 88a odst. 1 tr.ř. dne 25.2.2010 je v odůvodnění argumentováno vedením úkonů trestního řízení směřující k objasnění trestného činu účasti na organizované zločinecké skupině a organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice, jehož se měla dopustit v té době přesně neustanovená organizovaná zločinecká skupina osob pobývajících na území ČR, konkrétně Moravskoslezského kraje, Ruska, Polska a Vietnamu tím, že od března 2008 dosud měla organizovat nelegální migraci občanů Vietnamské socialistické republiky za úplatu ve výši cca 26.000 USD leteckou přepravou z Vietnamu na území Ruska a dále nelegálně vozidly přes území Polska a ČR do dalších zemí EU, a v prvním z vydaných příkazů Okresního soudu v Ostravě k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle § 88 odst. 1 tr.ř. ze dne 22.7.2010 je v odůvodnění konkretizována existence podezření, že obžalovaní aktivně působí ve zločinecké skupině, zabývající se nelegálním převozem především vietnamských běženců, což obsahově odpovídá návrhu Okresního státního zastupitelství v Ostravě ze dne 21.7.2010, v němž je poukazováno na podezření z organizování nelegální migrace občanů Vietnamské socialistické republiky za úplatu. V těchto tvrzeních nebyly zjištěny žádné zásadní odlišnosti oproti skutkovým zjištěním, k nimž po dokazování provedeném v hlavním líčení v téže trestní věci dospěl okresní soud, a proto lze

k odvolacím námitkám konstatovat, že odposlech a záznam telekomunikačního provozu v této trestní věci byl realizován v souladu se zákonnými požadavky a že poznatky takto získané bylo možno jako důkazní prostředek v řízení před soudem použít. V hlavním líčení byly poté odposlechy a záznamy k důkazu provedeny zákonným způsobem, konkrétně v hlavním líčení konaném dne 22.11.2012, kdy byly podle § 213 odst. 1, odst. 2 tr.ř. per analogiam stranám jednotlivé nosiče se zaznamenanými odposlechy předloženy a všichni obžalovaní i státní zástupce prohlásili, že je jim obsah nosičů znám a nenavrhlí provedení důkazů jejich přehráním.

Jednání popsané pod bodem 5) napadeného rozsudku je nyní v rozsudku krajského soudu popsáno pod bodem II/ ohledně obžalovaných Tien H. N., Ilony K. a Petry V. **a pod bodem III/** ohledně obžalované Ilony K. samostatně.

Své skutkové závěry okresní soud v tomto případě opřel o **výpovědi svědků** Ngoc Ch. B., N. Tinh, N. Thi K. D., Do T. S., Thi H. O. D., N. The H., N. Duy V., Doan T. H., N. T. Loc, B. D. Toan, D. N. Quynh, Duc M. D., N. D. Chuong, D. B. Giap, D. Hoa K., H. Thi H., dále o výpovědi svědků z řad policistů, kteří pracují nebo v minulosti pracovali na odboru cizinecké policie Martiny J., Evy R., Petra P., Miroslava Š. a Mgr. Bc. Martina B., o **listinné důkazy**, o výsledky realizovaného **sledování osob**, a také o obsah zachycených **odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu**. Jednání obžalovaných právně kvalifikoval u každého z obžalovaných jako přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odst. 1 tr. zákoníku.

Je možno konstatovat, že okresní soud také ve vztahu k této trestné činnosti v hlavním líčení provedl dokazování a zjistil skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí, při respektování ust. § 2 odst. 5 tr.ř. Důsledně vycházel zejména z obsahu jednotlivých správních spisů a velmi pečlivě hodnotil, zda ve všech případech, které byly konkretizovány podanou obžalobou, lze vzít za prokázané, že poskytnutí potvrzení o bydlišti na území České republiky mělo v konkrétním správním řízení význam vzhledem k odlišnému skutečnému stavu u jednotlivých osob zde vyjmenovaných. Okresní soud podle zjištění vyplývajících z jednotlivých správních spisů přesně rozlišil, v jakém typu správního řízení a k čemu byly jednotlivými osobami, pocházejícími bez výjimky z Vietnamské socialistické republiky, údaje o jejich bydlišti na území České republiky deklarovány, rozlišil, zda se jednalo o žádost osoby, která již měla povolený pobyt v České republice nebo měla povolený pobyt v České republice a přitom se zdržovala v Polské republice nebo neměla povolený pobyt v České republice a zdržovala se v Polské republice, a konkretizoval rovněž osoby údajných ubytovatelů. Oproti podané obžalobě okresní soud správně, ve prospěch obžalovaných, do výrokové části napadeného rozsudku nezahrnul případy osob, u nichž nebylo možno z výsledků provedeného dokazování vzít za jednoznačně prokázané, že stav faktický neodpovídal stavu právnímu, konkrétně u D. V. Huu, N. D. Anh, B. T. Thuy, N. T. Luyen, N. T. Loc a N. T. Lap, a ve výroku o vině jmenoval pouze ty žadatele, u nichž bylo prokázáno, že v rozporu s realitou svého skutečného bydliště uvedli pro potřeby správního řízení bydliště na konkrétních adresách v České republice, kde však ve skutečnosti nebydleli. Údajnými ubytovateli byli, vyjma prvního případu, kdy jím byl obžalovaný Tien H. N., osoby jménem N. Tinh, N. Thi Kim D. a Bui N. Ch., a ve zbývajících 16 případech

obžalovaná Petra V. Údajní ubytovatelé, vyslechnutí jako svědci, výslovně vyloučili, že by u nich měly jednotlivé osoby bydlet, naopak potvrdili, že na žádost obžalovaného Tien H. N. jejich adresa sloužila pouze k prodloužení nebo zřízení pobytu v České republice Vietnamcům, kteří u nich nebydleli. Okresní soud vyslechl rovněž několik svědků, v jejichž žádostech byly údaje o fiktivním ubytování použity, a ti potvrdili, že ačkoliv v České republice vůbec nepobývali a bydleli na území Polské republiky, obrátili se na obžalovaného Tien H. N., který byl schopen zařídít jim prodloužení pobytu nebo povolení pobytu nebo jiné správní rozhodnutí, které potřebovali. Takto např. svědkyně *D. T. Sen* uvedla, že na adrese xxx nikdy nebydlela, svědkyně *D. T. H. Oanh* uvedla, že v České republice bydlela v roce 2007 asi rok a pak si za pomoci obžalovaného opakovaně prodlužovala pobyt v České republice. Dále byl vyslechnut svědek *B. D. Toan*, který byl přihlášen v bytě obžalované V., a uvedl, že od bytu ani neměl klíče a posloužil mu jen k vyřízení pobytu, svědek *D. N. Quynh* potvrdil, že byl k ubytování přihlášený u obžalované V., kde bydlel asi 3 měsíce a pak již vůbec ne (ačkoliv ze správního spisu vyplývá, že toto bydliště uváděl po dobu dvou let), svědek *D. D. Minh* vypověděl, že byl na konkrétní adrese, kterou si ani nepamatuje, přihlášen pouze formálně, obžalovaným zaplatil 4000 USD a ví, že si obžalovaní přivydělávali tím, že pomáhali Vietnamcům, svědek *Chuong N. D.* zaplatil před prohlídkou bytu paní Petře (tj. obžalované V.) 3000 Kč, ale v bytě nebydlel, protože se mu tam nelíbilo. Ačkoliv nebylo ve všech případech prokázáno, že by svědci obžalovaným za zajištění těchto potvrzení a pomoc při vyřízení jejich žádostí něco zaplatili, neboť řada svědků to popřela, okresní soud správně uzavřel, že obžalovaní jednali v úmyslu získat majetkový prospěch. Někteří svědci poskytnutí úplaty sami potvrdili a záměr obžalovaných realizovat svou činnost s cílem získat za to majetkových prospěch jednoznačně vyplývá i z obsahu zaznamenaných hovorů a SMS zpráv, zachycených vzájemně mezi obžalovanými i při kontaktech s dalšími osobami. Pokud je v odvoláních zpochybňována správnost závěru okresního soudu, že takto obžalovaní Tien H. N. a Ilona K. jednali za úplatu v různé výši až do 12.000 USD, pak okresní soud správně vycházel z výpovědi svědkyně *N. T. Loc*, která výslovně potvrdila, že obžalovanému Tien H. N. sama předala 12.000 USD a že byla přítomna situaci, kdy obžalovaný tutéž částku převzal od několika dalších osob, žijících trvale v Polské republice, za zařízení pobytu v ČR. Z pohledu naplnění zákonných znaků vytýkaného trestného činu je navíc zapotřebí zdůraznit, že není zapotřebí prokázat konkrétní výši neoprávněného obohacení, nýbrž postačí, aby obžalovaní *jednali v úmyslu získat majetkový prospěch*, což bylo prokázáno.

Krajský soud se se skutkovými i právními závěry okresního soudu ve vztahu k této trestné činnosti zcela ztotožnil a shodně s ním konstatuje, že okresní soud správně v **jednání obžalovaných Tien H. N. a Ilony K.** shledal vzájemnou součinnost ve smyslu spolupachatelství, a to od prvního případu popsáno ve výroku napadeného rozsudku, tedy konkrétně u *D. T. H. Oanh*, která deklarovala fiktivní pobyt u obžalovaného Thien H. N. a obžalovaná Ilona K. ve správním řízení v její věci vystupovala na základě plné moci udělené jí dne 15.3.2010. Ze spisů odboru azylové a migrační politiky, týkajících se jednotlivých žadatelů, ale zejména z obsahu zaznamenaných odposlechů a záznamů telekomunikačního hovoru mezi obžalovanými Tien H. N. a Ilonou K., a také mezi těmito obžalovanými a dvěma pracovníci PČR, odboru cizinecké policie Lenkou D. a Martinou J., které se jednotlivými případy v rámci své pracovní činnosti zabývaly (a které jsou stíhány

samostatně), vyplývá vysoká míra součinnosti všech těchto čtyř osob a jejich koordinovaná společná účast na vyřizování jednotlivých žádostí ohledně osob uvedených ve výroku o vině napadeného rozsudku, jakož i v mnoha dalších neztotožněných případech. Obhajoba obžalované K., že se nepodílela na veškerém jednání popsaném pod bodem 5) výroku o vině okresního soudu, zejména ne ve vztahu k osobám, které neměly bydliště na ulici xxx, je výsledky provedeného dokazování vyvrácena, a to jednak obsahem jednotlivých spisů odboru azylové a migrační politiky, jednak obsahem odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu. Zejména obsah rozhovorů a obsah SMS zpráv prokazuje vysokou míru účasti obžalované K. na vyřizování jednotlivých žádostí, když tato obžalovaná opakovaně docházela na pracoviště cizinecké policie za výše jmenovanými policistkami, setkávala se s nimi i mimo jejich pracoviště, a činila řadu úkonů, jimiž cíleně zajišťovala vyřízení řady žádostí jednotlivých osob vietnamské státní příslušnosti. O svých aktivitách a výsledcích jednání s policistkami a domlouvání s nimi, nebo také o jejich požadavcích na obsahové náležitosti podaných žádostí nebo jejich příloh, bezprostředně informovala obžalovaného Tien H. N., mnohdy mu telefonovala přímo z cizinecké policie, kde právě v určité věci jednala, a domlouvala s ním další postup. Jejich spolupráce byla dovedena do velmi nadstandardních mezí, například mezi nimi kolovaly seznamy osob, jejichž žádosti bylo třeba vyřídit, byli domluveni, že některé osoby (žadatelé) ani nemusejí přijíždět z Polské republiky a že žádosti za ně podají a vyřídí obžalovaní v součinnosti se svědkyněmi (policistkami) sami, a dokonce byli oba obžalovaní od jmenovaných pracovníků cizinecké policie předem informováni o tom, že cizinecká policie bude provádět u konkrétních osob, u nichž bylo fiktivně dokládáno bydliště žadatelů, kontrolu za účelem ověření pravdivosti o poskytnutí ubytování, a obžalovaní pak byli schopni upozornit jednotlivé osoby, které takto měly být osobně nebo telefonicky kontrolovány, že kontrola proběhne.

Podíl obžalované Petry V. na trestné činnosti páchané ve spolupachatelství s Tien H. N. a Ilonou K. byl rovněž jednoznačně prokázán, a to ve vztahu k celkem 16 osobám vyjmenovaným v rozsudku okresního soudu – *L. V. Thin, N. D. Vuong, B. D. Toan, D. N. Quynh, D. D. Quy, D. D. Minh, D. T. Thang, M. T. Hanh, N. D. Chuong, N. D. Bien, N. T. T. Hong, T. T. M. Huong, T. N. Truong, T. T. Thuan, T. Q. Trong a V. T. Ly*. Skutečnost, že adresa této obžalované byla fiktivně uváděným bydlištěm u těchto vietnamských občanů, vyplývá z příslušných spisů OAMP a lustrací CIS. Její obhajoba, že nevěděla o tom, že by se dopouštěla nelegální činnosti, byla v řízení spolehlivě vyvrácena. Jednak je usvědčována výpověďmi svědků *B. D. Toan, D. N. Quynh, N. D. Chuong a H. T. Hiep*, obsahem odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, jakož i provedenou domovní prohlídkou bytu obžalované V. Podle protokolu o domovní prohlídce se jednalo o standardní byt o velikosti 3+1, ve kterém nebyly zjištěny absolutně žádné poznatky o soukromém prostoru, sloužícím pro reálné ubytování několika dalších osob, které v bytě byly k bydlišti přihlášeny. Nutno je zdůraznit také výpověď svědka Davida V., který žil s obžalovanou V. v druhovském poměru tři roky a který uvedl, že po celou tuto dobu u nich v bytě nikdo nepřespál ani tam nikdo nikdy neměl žádné věci. Ze zachycených hovorů lze zdůraznit zejména telefonický hovor ze dne 17.9.2010, v němž se obžalovaný Tien H. N. dotazoval obžalované Ilony K., jestli má nějaký pronájem bytu, obžalovaná odpovídá, že by to šlo u její dcery, ale dotazuje se, jestli by to bylo doopravdy, a na sdělení obžalovaného, že ano, mu obžalovaná K. sděluje, že pokud

by to bylo doopravdy, tak to u dcery nejde, ale zkusí se zeptat jinde, dále telefonát ze dne 20.9.2010, ve kterém obžalovaná Ilona K. hovoří s obžalovaným Tien H. N., že mají informaci od Martiny, která jim sdělila, že její kolega bude volat Petře a ptát se, jestli je u ní ubytovaný určitý Vietnamec, což obžalovaná K. doplňuje vyjádřením, že je teď s Petrou a ta, když jí budou volat, řekne, že jo, že to není problém, a následně v dalším hovoru téhož dne se pak obžalovaná K. dotazuje obžalovaného Tien H. N. na jméno toho Vietnamce, který má být u Petry ubytován, a obžalovaný jí uvádí jméno L. V. Thin, dále SMS zprávu ze dne 9.12.2010, v níž obžalovaná K. žádá Lenku D. žádá, aby jí vytáhla z počítače ty Vietnamce, co jsou ubytovaní u Petry, a na to navazující hovor ze dne 18.2.2011, kdy Martina J. sděluje obžalované K., že to má vypsáno a je jich tam 14, a obžalovaná na to poznamenává, že to je strop, dále obsah pěti SMS zpráv mezi obžalovanou Ilonou K. a svědkyní Martinou J. ze dne 25.2.2011, v nichž spolu řeší osoby vietnamské národnosti, které mají u její Petry, tj. u obžalované V., pobyt delší než rok a obžalovaná se dotazuje na změnu pobytu na rok, k tomu Martina J. uvedla, že takový pobyt nelze zkrátit, pouze zrušit, na to se obžalovaná K. dotazuje, zda by to nešlo přepsat na rok nebo vyměnit, protože Petra dostala zapláceno na rok, a odpověď Martiny J., že to nejde vyměnit ani škrtat, protože jsou spisy sešité a jestli to teď Ilona K. zruší, tak ji H. zabije a ty pobyty budou na zrušení, a také několik telefonních hovorů ze dne 19.4.2011 mezi obžalovanými K. a V., kdy hovoří o probíhající kontrole cizinecké policie u obžalované V. a počtu údajně ubytovaných Vietnamců.

K obhajobě uplatněné obdobně všemi třemi obžalovanými, kteří shodně odkázali na obsah výpovědi svědkyně Soni S., policistky z oddělení pobytového režimu Ředitelství služby cizinecké policie, a měli námitky k **výkladu pojmu ubytovatel a splnění podmínek požadovaných zákonem č. 326/1999 Sb.**, o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, podle něhož žadatel musel doložit ubytování po celou dobu předpokládaného pobytu a byl povinen hlásit cizinecké policii v místě nového pobytu změnu pobytu delší než 30 dní, z čehož obžalovaní dovozují, že postačí, aby ubytovaná osoba přespala jednu noc v bydlíšti a dalších 29 dní se zdržovala jinde, a splňuje tak podmínky citovaného zákona, krajský soud uvádí, že z pohledu dovození trestní odpovědnosti obžalovaných za jejich jednání je v této trestní věci relevantní, že bylo prokázáno, že konkrétní osoby, a to v šestnácti případech obžalovaná V., v jednom případě obžalovaný Tien H. N., jakož i další tři osoby shora jmenované, vystavili potvrzení o ubytování pro žadatele, kteří se na uvedených adresách nezdržovali vůbec, tedy ani jedinou noc v měsíci, s výjimkou svědka D. N. Quinh, který tvrdí, že u obžalované V. asi 3 měsíce bydlel, nicméně na její adrese podle potvrzení, která mu vystavila, vykazoval bydlíště dva roky, a to od 8.1.2010 do 27.1.2012, Je pravdou, že praktickou zkušenost s obcházením výkladu některých zákonných ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, potvrdila ve své výpovědi i shora jmenovaná svědkyně Soňa S., nicméně podle názoru krajského soudu předmětem tohoto trestního řízení není podrobovat právnímu výkladu jednotlivá ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., neboť pro posouzení trestní odpovědnosti obžalovaných je podstatné, že bylo prokázáno, že obžalovaní Tien H. N. a Petra V. jednotlivým osobám poskytovali potvrzení o ubytování s vědomím, že je nepravdivé a neodpovídá skutečnosti, a obžalovaný Tien H. N. společně s obžalovanou Ilonou K. se podíleli na vyřizování žádostí s uvedením fiktivního ubytování u ostatních ubytovatelů s cílem dosáhnout pro žadatele příznivého

rozhodnutí správního orgánu, přičemž ve všech případech věděli, že ve správním řízení dochází k vydání konkrétního rozhodnutí na základě vědomě nepravdivého údaje o deklarovaném bydlišti žadatele. Okresní soud tedy na základě provedených důkazů správně dovedl, že všichni tři obžalovaní jednali s vědomím, že obcházejí zákon o pobytu cizinců v České republice a napomáhají tak k jejich neoprávněnému pobytu. Všechny osoby, uvedené ve výroku o vině pod bodem 5) rozsudku okresního soudu, díky činnosti obžalovaných Tien H. N. a Ilony K., a v 16 případech rovněž díky součinnosti Petry V., dosáhly vydání pro ně příznivého správního rozhodnutí, které však vycházelo z nepravdivého údaje o místě jejich bydliště, což jim umožnilo legálně pobývat na území České republiky i na území Evropské unie, a tím došlo k narušení zájmu státu na kontrole osob, které na území České republiky, resp. Evropské unie, pobývají. **Jednání obžalovaných Tien H. N., Ilony K. a Petry V. bylo proto okresním soudem správně kvalifikováno jako přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odst. 1 tr. zákoníku, neboť bylo ve vztahu ke každému z obžalovaných prokázáno, že v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch pomáhali jinému k neoprávněnému pobytu na území České republiky.**

Znění skutkové věty napadeného rozsudku ve výroku o vině pod bodem 5) však bylo formulováno rozporuplně, neboť na straně jedné okresní soud v návěti konstatoval, že se tito tři obžalovaní trestné činnosti dopouštěli od měsíce ledna 2010 do 26.6.2011, nicméně poté u každé z jednotlivých osob uvedením přesných údajů vyplývajících ze správních spisů konkretizoval, od kdy a jak přesně jednotliví obžalovaní v jednotlivých případech jednali. Z těchto důvodů bylo znění skutkové věty upřesněno a uvedeno do obsahového souladu ohledně doby, po kterou se obžalovaní trestné činnosti dopouštěli - trestná činnost obžalovaných Tien H. N. a Ilona K. jim byla poprvé prokázána v případě osoby D. T. H. Oanh, v níž byli činní *od 15.3.2010*, ve vztahu k obžalované Petře V. bylo prokázáno, že první potvrzení o fiktivním pobytu spočívající v dokladu o zajištění ubytování vystavila tato obžalovaná *dne 8.9.2010* osobě N. D. Vuong, poslední potvrzení vystavila *dne 4.4.2011* osobě D. N. Quynh, jiné poznatky o jejím zapojení do trestné činnosti nebyly zjištěny.

Jako samostatné jednání obžalované Ilony K. v podobě excesu, jenž se vymyká spolupachatelství s obžalovanými Tien H. N. a Petrou V., **vyhodnotil okresní soud jednání, popsané pod bodem 5) napadeného rozsudku, nyní bod III/ rozsudku krajského soudu.** Obžalovaná Ilona K. v podaném odvolání namítla, že nebylo prokázáno, že by předala Lence D., pracovníci Inspektorátu cizinecké policie, úplatek, nýbrž že se jednalo o dárek k jejím narozeninám, související s jejich blízkým až přátelským vztahem. Okresní soud však nepochybil, pokud na základě výsledků provedeného dokazování vyhodnotil tuto obhajobu jako nevěrohodnou a účelovou. Krajský soud k tomu ještě nad rámec odůvodnění napadeného rozsudku, s nímž se i v této části ztotožňuje (č.l. 158-159,182,184-185), podotýká, že by nemělo být opomenuto, že se obžalovaná k této trestné činnosti již v přípravném řízení doznala a výslovně uvedla, že Lence D. *dala 1x za ochotu, kterou jí prokazovala při vyplňování formulářů nebo za to, že jí telefonovala na její mobil, částku 2.000 Kč ze svých peněz*, a že se tak stalo v listopadu nebo v prosinci 2010 v kavárně v Opavě. V této výpovědi ze dne 27.6.2011 (č.l. 2730-2738) nezmínila žádnou souvislost mezi předáním této finanční hotovosti a datem narození svědkyně D., takže její pozdější obhajoba, že svědkyni předala dárkový poukaz z důvodu

prosincových narozenin svědkyně, je zcela nevěrohodná, zvláště když je v rozporu s dalšími důkazy, získanými ze záznamů telekomunikačního hovoru mezi obžalovanou K. a touto svědkyní, jakož i mezi obžalovanou K. a dalšími spoluobžalovanými. Svědkyně Lenka D. sice využila svého zákonného práva a k věci vypovídat odmítla, nicméně z výpovědi svědkyně Martiny J. bylo zjištěno, že i jí obžalovaná K. nabízela nějaké peníze, ale ty odmítla a žádnou finanční hotovost od obžalované nepřevzala. Okresní soud správně zdůraznil také obsah rozhovoru zaznamenaného dne 9.12.2010 mezi obžalovanou Ilonou K. a obžalovanou Petrou V., kdy obžalovaná K. vysvětluje své dceři, že byla s Lenkou z cizinecké a dala jí 2.000 Kč a popřála jí, *protože s ní bude spolupracovat a tak jí musí dát, protože se u ní má dobře.*

Z obsahu odposlechů dále vyplývá, že obžalovaná K. si před obžalovaným Tien H. N. několikrát pochvalovala, jak je vůči ní Lenka D. vstřícná, což je v souladu s logickým vysvětlením okresního soudu, proč obžalovaná svědkyni peníze předala. Vztahy mezi obžalovanou K. a Lenkou D., jakož i Martinou J., byly vysoce nadstandardní, a to jak v období předcházejícím výše zmiňovanému telefonátu mezi obžalovanými K. a V. ze dne 9.12.2010, ale také v období pozdějším, čímž je jednoznačně potvrzena správnost závěru okresního soudu o tom, že obžalovaná svědkyni D. podplatila, aby svědkyni odměnila za dosavadní spolupráci a aby si předplatila i vzájemnou budoucí spolupráci. Tento závěr zcela odpovídá obsahu mnoha zaznamenaných odposlechů a SMS zpráv, prokazujících, že přístup svědkyně D. k obžalované K. v případech, které spolu projednávaly, byl nadměru vstřícný, zcela se vymykal obvyklému služebnímu postupu a nepochybně zasahoval do řádného průběhu správních řízení. Jejich nadstandardní spolupráce je dokladována četnými telefonáty a SMS zprávami nejméně od srpna 2010, pro ilustraci např. dne 27.9.2010, kdy obžalovaná Ilona K. telefonicky sděluje obžalovanému Tien H. N., že podá žádost o prodloužení, ale že Lenka ani Martina tam nejsou a budou až v pondělí, tak to podá v pondělí, že to nechce nikomu jinému podávat a je s nimi na pondělí domluvená, dne 14.10.2010 obžalovaná K. telefonicky sděluje obžalovanému Tien H. N., že je právě u Lenky na cizinecké a že potřebuje kopii vkladní knížky, dne 20.10.2010 spolu obžalovaná K. a obžalovaný Tien H. N. telefonicky řeší, že obžalovaná K. jde ještě za Lenkou a domlouvají se, že se jmenovaná s Lenkou domluví, jestli ta nová víza budou nachystána na pátek, že obžalovaný Tien H. N. jede do Polska a mohl by je vzít s sebou, během hovoru dne 26.10.2010 sděluje obžalovaná K. obžalovanému Tien H. N., že Lenka to bude mít zítra ráno nebo dopoledne připravené, v rámci hovoru dne 10.11.2010 obžalovaná K. sděluje témuž obžalovanému, že Lenka to udělala zpátky 14 dní zpětně a dala jí potvrzení, v hovoru ze dne 11.11.2010 sděluje obžalovaná K. obžalovanému Tien H. N., že to vyřídili, že jde za Lenkou dát zbytek věcí, že ta žádost je napsána 3 týdny, ale Lenka to nechce po kouskách, dne 13.12.2010 obžalovaná K. telefonicky informuje Lenku D., že se do hodiny zastaví podat toho bratra od Tonyho a aby jí nachystala tu minulou žádost, aby to mohla opsat, dne 15.12.2010 obžalovaná sdělila obžalovanému Tien H. N., že byla za Žanetou, která jí podepsala papír ohledně ubytování a že jí na cizině říkala Lenka, že Žanetě bude volat Martin nebo někdo, a že Žaneta řekne, že tam bydlí, nebo rozhovor ze dne 16.12.2010 mezi obžalovanou K. a Lenkou D., které se domlouvají na dalším postupu na cizinecké policii ohledně ženy z Vietnamu, která nepřiletí, protože je v Německu.

Z těchto důvodů bylo jednání obžalované Ilony K. správně kvalifikováno jako zločin podplácení podle § 332 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zákoníku, neboť bylo prokázáno jednak to, že obžalovaná Ilona K. *poskytla jinému úplatek*, a to částku 2.000 Kč, dále to, že tak učinila *v souvislosti s obstaráváním věci obecného zájmu*, jimiž se v tomto konkrétním případě rozumí dosažení či získání určitých informací použitých při jednání správního orgánu na Inspektorátu cizinecké policie ČR při vyřizování žádostí vietnamských státních příslušníků, a že tento čin spáchala *vůči úřední osobě*, neboť Lenka D. jakožto policistka ČR, služebně zařazená na Inspektorátu cie, byla nepochybně osobou v postavení úřední osoby ve smyslu § 127 odst. 1 písm. e) tr. zákoníku. Na správnosti závěru o vině obžalované nic nemění skutečnost, že tato obžalovaná v některých případech ve věcech vystupovala na základě jí udělené plné moci, neboť bylo prokázáno, že svědkyně Lenka D. překračovala své služební povinnosti, okresní soud při vyhodnocení postavení Lenky D. správně poukázal na ust. § 45 odst. 1 písm. b) zák. č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, v návaznosti na § 115 odst. 1 zákona č. 273/2008 Sb. o Policii České republiky a § 15 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, které konkretizují povinnost svědkyně zachovávat mlčenlivost, a správně dovodil, že tuto povinnost svědkyně překračovala a poskytovala obžalované K. takové interní informace, které jí ani při existenci plné moci, formálně vystavené jednotlivými žadateli, poskytnout neměla. Z důvodu dosažení souladu mezi zněním skutkové věty, právní věty a právní kvalifikace bylo znění skutkové věty upřesněno tak, že *obžalovaná Ilona K. předala Lence D. úplatek za to, že jí jmenovaná policistka poskytovala v rozporu se zákonem o policii a správním řádem interní informace ze správních řízení, které obžalovaná využívala při vyřizování žádostí těchto cizinců*, aby bylo jednoznačně vyjádřeno, že informace, které byly obžalované sdělovány, byly neveřejné a byly obžalované poskytnuty v souvislosti s poskytnutým úplatkem proto, že Lenka D. jednala v rozporu s citovanými zákony.

Ve vztahu k trestné činnosti popsané pod bodem 6) napadeného rozsudku, nyní bod IV/ rozsudku krajského soudu, týkající se obžalovaného Tiem P., je zapotřebí zdůraznit, shodně, jako u předcházející trestné činnosti, že okresní soud i v tomto případě provedl v hlavním líčení veškeré důkazy potřebné pro objasnění skutkového stavu věci v rozsahu nezbytném pro jeho rozhodnutí. Na základě výsledků provedení dokazování oproti podané obžalobě vypustil případy týkající se osob L. T. Son a N. T. Huong, u nichž dospěl k pochybnostem, zda i v jejich případě bylo užito bydliště obžalovaného Tiem P. k dosažení vydání určitého správního rozhodnutí. Ve zbývajících čtyřech případech okresní soud dospěl k závěru, že bydliště tohoto obžalovaného bylo pro dosažení správního rozhodnutí relevantní, a krajský soud nemá ke skutkovým závěrům okresního soudu žádné výhrady. Je nutno zdůraznit, že byly vyslechnuty svědkyně V. T. Nga, která je matkou nezletilé V. Anny, a svědkyně P. T. Thuy, přičemž obě svědkyně potvrdily, že adresu obžalovaného použily ve správním řízení záměrně, a že u něj po celou deklarovanou dobu nebydlely. Konkrétně svědkyně V. T. Nga s dcerou bydlely na adrese obžalovaného 1 měsíc, ačkoliv adresu použily k deklarování čtyřletého pobytu, svědkyně P. T. Thuy potvrdila, že ve skutečnosti bydlela v Polsku, pobyt v České republice si vědomě prodlužovala v bydlišti obžalovaného a za to mu platila. Svědkyně V. T. Nga také potvrdila, že je jí známo, že bydliště obžalovaného sloužilo pouze k deklarování pobytu, odlišnému od stavu skutečného, i v případě přihlášení

osoby D. T. A. Thu. Výpovědím těchto svědkyň zcela odpovídá obsah jednotlivých spisů odboru azylové a migrační politiky, které byly k důkazu provedeny.

Obžalovaný namítal, že **nezl. V. Anna, nar. xxx**, podle něj nemá být zahrnuta do okruhu osob, vůči nimž bylo jednání obžalovaného shledáno trestným, protože podle jeho názoru nabyla státního občanství České republiky po svém narození, když jejím otcem je český státní občan. Krajský soud se s tímto názorem neztotožnil, neboť ze správního spisu OAMP sp. zn. CPOV-04919/ČJ-2008-61PO-CI, a z výpisu CIS, jejichž obsah se shoduje s vyjádřením Ministerstva vnitra ČR, odboru azylové a migrační politiky č.j. MV-21907-2/OAM-2014 ze dne 13.2.2014 (č.l. 6272), vyžádaným pro úplnost Krajským soudem v Ostravě, jednoznačně vyplývá, že nezletilá V. Anna ve své žádosti, podané prostřednictvím matky V. T. Nga, deklarovala bydliště na adrese obžalovaného xxx, a že právě díky doložení tohoto bydliště jí byl povolen dlouhodobý pobyt, který jí byl posléze prodloužen, a to až do doby, než nabyla státního občanství ČR, takže údaje uvedené ve výroku napadeného rozsudku odpovídají skutečnosti. Další námitka uplatněná v odvolání tohoto obžalovaného poukazovala na to, že **k ukončení povolení pobytu u jednotlivých osob došlo pro zánik účelu pobytu, případně na žádost osoby** ve výroku o vině uvedené, tedy že správní řízení shledalo pro ukončení pobytu jiný důvod než nelegální postup při vystavení potvrzení o ubytování obžalovaným. Tato argumentace však není podle názoru krajského soudu pro posouzení trestní odpovědnosti obžalovaného relevantní, neboť je podstatné, že bylo prokázáno, že fiktivní bydliště deklarované na adrese xxx bylo ve správním řízení v rozporu se skutečností použito a že v důsledku jeho doložení došlo k povolení dlouhodobého pobytu a k jeho prodloužení u všech čtyř osob uvedených ve výroku o vině. Další námitku tento obžalovaný ve svém odvolání zaměřil k **použitelnosti poznatků získaných z odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu** vůči jeho osobě, když má za to, že okresní soud použil k důkazu podklady, jejichž užití bylo nezákonné, v rozporu s § 88 tr.ř. Toto stanovisko odůvodnil skutečností, že nejméně od doby rozhodování odvolacího soudu, jímž byl první ve věci vyhlášený rozsudek okresního soudu zrušen a věc byla vrácena okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, nebyl nadále stíhán pro zločin účasti na organizované zločinecké skupině ani pro jiný zločin či trestný čin uvedený v § 88 odst. 1 tr.ř., a že delikt, pro který je stíhán, nesplňuje ani kritéria uvedená v § 88 odst. 6 tr.ř. Krajský soud se s touto námitkou neztotožnil. Z obsahu spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že v době, kdy byl dne 22.7.2010 příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu ohledně účastnické telefonní stanice tohoto obžalovaného vydán, byly podmínky vyplývající z ust. § 88 tr.ř. beze zbytku splněny, neboť obžalovaný Thiem P. byl v té době podezřelý ze zločinu účasti na organizované zločinecké skupině, tedy bylo vedeno trestní řízení pro zločin s horní hranicí trestní sazby ve výměře nejméně 8 let, pro tento zločin byla na obžalovaného Thiem P. podána i obžaloba, a ačkoliv okresní soud dospěl po provedení dokazování oproti obžalobě k odlišným skutkovým závěrům a k odlišné právní kvalifikaci, krajský soud neshledal žádné překážky, které by z procesního hlediska bránily použitelnosti odposlechu a záznamů telekomunikačního provozu týkajícím se tohoto obžalovaného v celém trestním řízení až do pravomocného skončení věci.

Provedenými důkazy bylo prokázáno, že obžalovaný Thiem P. pomáhal jinému k neoprávněnému pobytu na území České republiky, neboť všechny čtyři ve výroku

o vině jmenované osoby adresu bydliště obžalovaného ve správní řízení užily, avšak jako své bydliště ji ve skutečnosti neužívaly, a dále bylo prokázáno, že obžalovaný takto jednal v úmyslu získat neoprávněný majetkový prospěch. Úmysl získat neoprávněný prospěch byl prokázán výpovědí svědkyně P. T. Thuy a nepřímo dále obsahem odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, z něhož je zřejmé, že obžalovaný poskytoval za úplatu potvrzení o bydlišti mnoha dalším nezjištěným osobám. Proto bylo správně dovozeno, že jednání obžalovaného naplňuje znaky trestného činu napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky. Jediné pochybení, obdobně jako v případě jednání popsáno pod bodem 5) rozsudku okresního soudu, bylo zjištěno v rozporuplnosti znění větě skutkové věty a jejího dalšího obsahu. V větě skutkové věty je uvedeno, že obžalovaný Thiem P. se vytýkané trestné činnosti dopouštěl v období od 2.7.2007 do 26.6.2011, nicméně v další části výroku o vině okresní soud přesně konkretizoval dobu, kdy obžalovaný jednotlivá potvrzení vydal a pro jaké rozhodnutí sloužila, a takto uzavřel, že první potvrzení obžalovaný vydal dne 2.7.2007 osobě D. T. A. Thu, poslední potvrzení vydal dne 18.6.2009 osobě V. Anna. V důsledku toho muselo být trestnost jednání obžalovaného posouzena podle trestního zákona účinného v době, kdy byl trestný čin spáchán, tedy podle zákona č. 140/1969 Sb. ve znění účinném k 31.12.2009, neboť pozdější zákon, tedy trestní zákoník publikovaný pod č. 40/2009 Sb., účinný od 1.1.2010, není pro obžalovaného z důvodu druhu trestů, jimiž by byl za spáchání této trestné činnosti podle současné právní úpravy ohrožen, příznivější. **Z těchto důvodů bylo jednání obžalovaného Tiem P. právně kvalifikováno jako trestný čin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 171d odstavec 1 trestního zákona č. 140/1961 Sb. ve znění účinném do 31.12.2009.**

Vzhledem k tomu, že ve vztahu ke všem obžalovaným byl zrušen celý výrok o vině, bylo krajským soudem nově rozhodováno rovněž o trestech, které mají být obžalovaným uloženy.

Přesto, že jednání obžalovaných nebylo právně kvalifikováno jako zločin účasti na organizované zločinecké skupině, je zapotřebí zdůraznit, že jejich jednání je vysoce společensky škodlivé, neboť svým podílem na legalizaci neoprávněného pobytu osob vietnamské národnosti v České republice všichni obžalovaní významně narušili zájem státu na kontrole osob, které se na území státu nacházejí, a to jednak z pohledu regulace přistěhovalectví a zabránění nelegální imigraci, jednak z pohledu zajištění bezpečnosti státu a minimalizaci eventuálních rizik souvisejících s mezinárodním zločinem. Po posouzení všech poznatků zjištěných o osobách obžalovaných dospěl krajský soud k závěru, že podmínkám uvedeným v §§ 38, 39 tr. zákoníku odpovídají tresty odnětí svobody uložené obžalovanému **Tien H. N.** ve výměře 3 let nepodmíněně a obžalovanému **Tuan H. L.** ve výměře 2 roků a 6 měsíců nepodmíněně. Pro výkon nepodmíněných trestů odnětí svobody byli oba obžalovaní podle § 56 odst. 2 písm. b) tr. zákoníku zařazeni do věznice s dozorem za splnění podmínek vyplývajících z tohoto zákonného ustanovení. Žádný z nich dosud nebyl trestán, rozsah trestné činnosti obžalovaného Tien H. N. je větší a naplňuje znaky dvou trestných činů, což s sebou nese nutnost diferencovat výši trestů a uložit obžalovanému Tien H. N. trest úhrnný, přísnější než obžalovanému Tuan H. L. Tyto tresty jsou úměrné skutečnosti, že jednání obou obžalovaných je nyní právně kvalifikováno toliko jako zločin organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, takže

podle § 340 odst. 3 tr. zákoníku jim mohl být uložen trest odnětí svobody ve výměře od 2 do 8 let, oproti trestní sazbě 2 až 10 let, ve které jim tresty vyměřoval okresní soud.

Ve vztahu k obžalované **Ha P. N.** byl napadený rozsudek zrušen navíc také z důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř., neboť okresním soudem uložený trest byl shledán nepřiměřeně přísný. Primárně krajský soud s ohledem na dobu, která od spáchání vytykané trestné činnosti uplynula a po kterou se obžalovaná, ač neomezena na osobní svobodě, nedopustila žádné další trestné činnosti ani jiného společensky závadného jednání, a také s ohledem na osobní a rodinné poměry této obžalované, která vede řádný život ve spolehlivém rodinném zázemí, dospěl k závěru, že není zapotřebí působit na ni nepodmíněným trestem odnětí svobody. Z těchto důvodů jí byl podle § 340 odst. 3 tr. zákoníku nově uložen trest odnětí svobody ve výši 2 let a 6 měsíců, jehož výkon jí byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let. V případě, že v průběhu zkušební doby, která jí byla stanovena v nejdelší možné výměře, nespáchá žádnou úmyslnou trestnou činnost ani se nedopustí jiného úmyslného protiprávního jednání, bude po uplynutí zkušební doby rozhodnuto o tom, že se osvědčila, v opačném případě se vystavuje nebezpečí, že bude rozhodnuto o tom, že trest vykoná ve věznicí. Rozsudkem okresního soudu byl této obžalované dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu tlumočnické činnosti jako tlumočnice zapsané do seznamu tlumočnicků u místně příslušného krajského soudu v trvání 3 let, jehož neměnného uložení (vedle výraznějšího nepodmíněného trestu odnětí svobody) se podaným odvoláním domáhalo také státní zastupitelství. Krajský soud se však neztotožnil s existencí důvodů, pro které by ve smyslu § 73 odst. 1, odst. 3 tr. zákoníku bylo možno této obžalované trest zákazu činnosti uložit, a to proto, že trestná činnost, za kterou je obžalované trest ukládán, nesouvisela s vlastním výkonem tlumočnické činnosti (a v tomto smyslu byla krajským soudem rovněž upřesněna skutková věta ve výroku o vině pod bodem I/ tohoto rozsudku). Je pravdou, že obžalovaná byla z titulu svého postavení tlumočnice přítomna pohovorům na Velvyslanectví České republiky v Hanoji. Právě tento důvod, tedy to, že se v prostředí velvyslanectví pohybovala a byla pohovorům přítomna, byl pro realizaci trestné činnosti obžalovaných přínosem, neboť díky svému postavení se obžalovaná Ha P. N. nacházela přímo u zdroje informací, které byly pro obžalované a jejich trestnou činnost významné, a nepochybně to byl důvod, proč byla do této organizované trestné činnosti zapojena. V řízení však nebylo prokázáno, že by obžalovaná pochybila jako tlumočnice nebo že by jednala v rozporu se zákonem o znalcích a tlumočnících. V tlumočnických denících, které měl okresní soud k dispozici, úkony, které souvisely s trestnou činností, za kterou je odsuzována, nevykazovala, a její trestná činnost spočívala ve zcela jiných aktivitách než v tlumočení či překladatelství. Podle názoru krajského soudu tedy nebylo v řízení prokázáno, že by se obžalovaná trestného činu dopustila v souvislosti s činností tlumočnice zapsané do seznamu tlumočnicků u místně příslušného krajského soudu, a proto jí z důvodu nesplnění podmínek vyplývajících z ust. § 73 odst. 1 tr. zákoníku nebyl trest zákazu činnosti uložen.

Obžalovaným **Petře V. a Thiem P.** byly ukládány tresty odnětí svobody ve výměře až do jednoho roku, určené u obžalované Petry V. trestní sazbou podle § 341 odst. 1 tr. zákoníku a u obžalovaného Thiem P. podle § 170d odst. 1 tr. zákona č. 140/1961 Sb. ve znění účinném k 31.12.2009. Oběma obžalovaným byly krajským

soudem vyměřeny tresty shodně jako okresním soudem, tedy ve třetině zákonné trestní sazby ve výměře 4 měsíců, s podmíněným odkladem jejich výkonu u každého z obžalovaných na zkušební dobu v trvání 1 roku, neboť tyto tresty jsou přiměřené jak rozsahu trestné činnosti, kterou byli uznáni vinnými, tak jejich dosavadní bezúhonnosti.

Ve vztahu k obžalované **Iloně K.** byl z podnětu jejího odvolání napadený rozsudek zrušen rovněž z důvodů uvedených v § 258 odst. 1 písm. e) tr.ř., neboť okresním soudem uložený trest odnětí svobody ve výměře 3 let, podmíněně odložený na zkušební dobu v trvání 3 let, ukládaný v rámci trestní sazby od 1 do 6 let, byl shledán nepřiměřeně přísným v porovnání k trestům uloženým za podstatně závažnější a rozsáhlejší trestnou činnost obžalovaným Tien H. N., Tuan H. L. a Ha P. N. Přitěžující okolností zůstává vedle shora zmiňované společenské škodlivosti jednání právně kvalifikovaného jako přečin napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky také společenská škodlivost zločinu podplácení, jakož i okolnost, že se dopustila více trestných činů. S přihlédnutím k rozdílu v povaze, rozsahu a závažnosti trestné činnosti spáchané touto obžalovanou a jmenovanými obžalovanými, dále s ohledem na skutečnost, že ani tato obžalovaná se v minulosti žádné trestné činnosti nedopustila, jí byl nově uložen úhrnný trest odnětí svobody ve výměře 2 let a 2 měsíců a výkon trestu byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 3 let.

Výrok o trestu byl napaden rovněž **odvoláním Okresního státního zastupitelství v Ostravě**, a to odvoláním podaným v neprospěch obžalovaných Tien H. N., Tuan H. L. a Ha P. N. výlučně do výroku o trestu. Okresní státní zastupitelství se domáhalo zpřísnění uložených trestů při uznání obžalovaných vinnými podstatně závažnějšími zločiny, než byli krajským soudem nakonec uznáni vinnými. Je pravdou, že stupni společenské škodlivosti jednání obžalovaných, pokud by v něm byl shledán zločin účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 odst. 1 tr. zákoníku, by naprosto neodpovídalo uložení trestů odnětí svobody ve výměře 3 let, resp. 2 let a 6 měsíců, nepodmíněně, nicméně za situace, kdy jednání obžalovaných Tien H. N., Tuan H. L. a Ha P. N. bylo právně kvalifikováno toliko jako zločin organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice podle § 340 odst. 1, odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, u obžalovaného Tien H. N. v souběhu s přečinem napomáhání k neoprávněnému pobytu na území republiky podle § 341 odst. 1 tr. zákoníku, neshledal krajský soud, že by tresty obžalovaným uložené byly nepřiměřeně mírné, aby mohl odvolání státního zástupce vyhovět. Z těchto důvodů muselo být odvolání Okresního státního zastupitelství v Ostravě podle 256 tr.ř. jako nedůvodné zamítnuto.

Návrhy na doplnění dokazování obžalované Ha P. N., Ilony K., obžalovaného Thiem P. i Doc. Ing. Víta N., Ph.D. byly krajským soudem zamítnuty pro nadbytečnost, neboť okresní soud zjistil skutkový stav v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí a doplnění dokazování, ať již opětovným výslechem advokátů Mgr. S. a Mgr. S., výslechem tlumočnicků zapsaných v seznamu tlumočnicků pro jazyk vietnamský u Krajského soudu v Brně nebo opětovným provedením spisů odboru azylové a migrační politiky k důkazu nebylo shledáno důvodným. Okresní soud všechny potřebné listinné důkazy včetně spisů poskytnutých Ministerstvem vnitra ČR, odborem azylové a migrační politiky k důkazu řádně provedl, skutečnosti z nich

vyplývající přesně vtělil do znění výroku o vině a vyhodnotil jejich obsah způsobem, se kterým se krajský soud ztotožnil a jemuž ani z formálních důvodů nelze nic vytknout. Oba jmenované advokáty na pokyn krajského soudu okresní soud vyslechl dokonce opakovaně a s obsahem jejich výpovědí se dostatečně vypořádal, a konečně nebyl shledán žádný důvod, proč by měl soud blíže objasňovat náplň činnosti tlumočnicků, když všechny relevantní skutečnosti k objasnění postavení obžalované Ha P. N. jakožto tlumočnice byly v řízení před soudem prvního stupně náležitě zjištěny.

Ze všech těchto důvodů bylo rozhodnuto výroky shora uvedenými.

P o u č e n í :

- I. Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.
- II. Proti tomuto rozhodnutí je přípustné dovolání, které lze podat ve lhůtě dvou měsíců od doručení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu I. stupně.

Dovolání mohou podat

- a) nejvyšší státní zástupce ve prospěch i v neprospěch obviněného
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká.

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Příslušný k rozhodnutí o podaném dovolání je Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b/1 a)-I) nebo § 265b/2 tr.ř., o které se dovolání opírá. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

V Ostravě dne 21. února 2014

JUDr. Pavel Dolinek, v.r.
předseda senátu

Vypracovala: Mgr. Magda Mihulová, v.r.
soudkyně

Za správnost vyhotovení:
Lenka Vrbíková